

Indholdsfortegnelse

Den 100. Internationale Arbejdskonference i Genève 2011

1. INDLEDNING	2
KONFERENCENS DAGSORDEN	2
KONFERENCENS SAMMENSÆTNING OG LEDELSE	2
REGERINGENS MANDATNOTITS FOR DEN 100. INTERNATIONALE ARBEJDSKONFERENCE	2
DEN DANSKE DELEGATION	3
KONFERENCENS ÅBNING	4
NEDSÆTTELSE AF KOMITÉER	4
FIRE PANELDISKUSSIONER	5
KONFERENCENS HOVEDTALERE	5
2. KOMITÉEN TIL PRØVELSE AF FULDMAGTER.....	8
3. FINANSIELLE OG ADMINISTRATIVE SPØRGSMÅL	9
3. KOMITÉEN OM GENNEMFØRELSE AF KONVENTIONER OG HENSTILLINGER (APPLIKATIONSKOMITÉEN).....	10
A) GENEREL DEBAT OM DET NORMSKABENDE ARBEJDE OG KOMITÉERNES ARBEJDSMETODER	10
B) GENERAL SURVEY – RAPPORT OM SOCIAL SIKRING OG RETSSIKKERHED SET I LYSET AF 2008- DEKLARATIONEN OM SOCIAL RETFÆRDIGHED FOR EN FAIR GLOBALISERING	12
C) MEDLEMSSTATERNES MANGLENDE OVERHOLDELSE AF FORPLIGTELSE TIL AT RAPPORTERE	13
D) ”SPECIAL SITTING” OM BURMAS OVERHOLDELSE AF KONVENTION 29 OM TVANGSARBEJDE.....	13
E) INDIVIDUELLE LANDESAGER	15
<i>Afrika</i>	15
<i>Europa</i>	18
<i>Amerika</i>	21
<i>Asien</i>	24
4. KOMITÉEN OM ANSTÆNDIGT ARBEJDE FOR HUSHJÆLPERE (DOMESTIC WORKERS)	29
5. KOMITÉEN OM SOCIAL SIKRING.....	31
6. KOMITÉEN VEDR. ARBEJDSMARKEDSADMINISTRATION OG ARBEJDSSTILSYN.	33
BILAG 1: BESKÆFTIGELSESMINISTER INGER STØJBERGS TALE VED KONFERENCEN.....	35
BILAG 2: JØRGEN RØNNESTS (DA) TALE VED KONFERENCEN.....	37
BILAG 3: MARIE-LOUISE KNUPPERTS (LO) TALE VED KONFERENCEN.....	39
BILAG 4: KONVENTION OM ANSTÆNDIGT ARBEJDE FOR HUSHJÆLPERE.....	41
BILAG 5: HENSTILLING VEDR. ANSTÆNDIGT ARBEJDE FOR HUSHJÆLPERE	53
BILAG 6: DEN INTERNATIONALE ARBEJDSORGANISATIONS FORMÅL OG STRUKTUR	63
BILAG 7: FORTEGNELSE OVER MEDLEMMERNE AF DEN INTERNATIONALE ARBEJDSORGANISATION	67
BILAG 8: OVERSIGT OVER VEDTAGNE KONVENTIONER, DER ER RATIFICERET AF DANMARK ...	69
BILAG 9: MANDATNOTITS FOR ILO'S 100. ARBEJDSKONFERENCE	74

1. Indledning

Den 100. Internationale Arbejdskonference blev afholdt i Genève fra den 1. til den 17. juni 2011.

Nærværende beretning gengiver de væsentligste oplysninger og diskussioner fra konferencens plenum og fra komitéerne. Oplysninger m.v. fra konferencens komitéer er baseret på rapporter fra de deltagende regeringsdeltagere fra det relevante ressortministerium. Det understreges, at beretningen udgør et resumé og ikke en udtømmende beskrivelse af konferencens forløb. Mere detaljerede oplysninger (referater m.v.) kan hentes på ILO's hjemmeside på internettet: www.ilo.org.

Konferencens dagsorden

Konferencens dagsorden så ud som følger:

- Rapporter fra Styrelsesrådets Formand og fra generaldirektøren
- Global rapport om diskrimination i arbejdslivet
- Finansielle og administrative spørgsmål
- Komitéen for gennemførelse af konventioner og henstillinger (Applikationskomitéen)
- Komité om social sikring
- Komité om ordentligt arbejde for hushjælp (domestic workers)
- Komitéen om arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn

Konferencens sammensætning og ledelse

Der var registreret 5.886 deltagere i konferencen i form af repræsentanter fra regeringer, arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer samt internationale organisationer og NGO'er. Det reelle deltagerantal var dog lidt lavere, da ikke alle mødte frem.

I alt 163 lande ud af ILO's medlemskreds på 183 lande var repræsenteret samt en række observatører fra bl.a. Vatikanet, de palæstinensiske selvstyreområder og fra ikke-statslige organisationer.

Konferencen valgte den camerounske arbejdsminister, Robert Nkili, som sin formand. De valgte vicepræsidenter var Hernández Sánchez (regeringsrepræsentant), Dominikanske Republik, Lima Godoy (arbejdsgiverrepræsentant), Brasilien, og Bogdan Hossu (arbejdstagerrepræsentant), Rumænien.

Regeringens mandatnotits for den 100. Internationale Arbejdskonference

For syvende år i træk havde regeringen udarbejdet en "mandatnotits" som instruktion til de danske regeringsrepræsentanter på konferencen. Notitsen beskrev kort konferencens dagsordensmøder og baggrundsinformation om ILO.

Mandatnotitsen blev forud for konferencen godkendt af Beskæftigelsesministeren og efterfølgende sendt til orientering til arbejdsmarkedets parter i Det faste ILO-Udvalg (LO, DA, KL, FTF og AC) samt til Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg.

Mandatnotitsen (uden bilag) er vedlagt som bilag 9 til beretningen.

Den danske delegation

Regeringsrepræsentanter og rådgivere:

Ambassadør Steffen Smidt, FN-Missionen i Genève, delegationsleder og regeringsrepræsentant.

Fuldmægtig Torben Lorentzen, Beskæftigelsesministeriet, regeringsrepræsentant og stedfortrædende delegationsleder (Komitéen om anstændigt arbejde for hushjælp).

Attaché Aino Askgaard, FN-Missionen i Genève, rådgiver og stedfortrædende regeringsrepræsentant (Applikationskomitéen, mv.).

Fuldmægtig Zenia J. Liljeqvist, rådgiver og stedfortrædende regeringsrepræsentant, Beskæftigelsesministeriet (Applikationskomitéen).

Fuldmægtig Uffe B. Rasmussen, Beskæftigelsesministeriet, rådgiver (Applikationskomitéen).

Specialkonsulent Torben S. Hede, Pensionsstyrelsen, rådgiver (Komitéen om social sikring).

Specialkonsulent Müzeyyen Boztoprak, Arbejdstilsynet, rådgiver (Komitéen om arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn)

Praktikant Sara Høyer Kragelund, FN-Missionen i Genève, bistår regeringsdelegationen.

Grønlands Hjemmestyre deltog i dagene 1.-7. juni 2011 ved fuldmægtig Mia Dorph.

Arbejdstagerrepræsentanter og rådgivere:

International konsulent Jens Erik Ohrt, LO, arbejdstagerrepræsentant (Applikationskomitéen).

LO-sekretær Marie-Louise Knuppert, LO, stedfortrædende arbejdstagerrepræsentant.

Konsulent Jette Lykke, LO, rådgiver (Komitéen om anstændigt arbejde for hushjælp).

Konsulent Jan Kahr Frederiksen, FTF, rådgiver (Komitéen om arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn).

Konsulent Jørgen Assens, Ulandssekretariatet, aflagde konferencen et besøg.

Forretningsfører John Meinert, AOF Danmark, aflagde konferencen et besøg.

Ungdomskonsulent Rune Albertsen, Dansk Metal, aflagde konferencen et besøg.

Formand Bente Sorgenfrey, FTF, aflagde konferencen et besøg.

International Konsulent Ole Prasz, FTF, aflagde konferencen et besøg.

Arbejdsgiverrepræsentanter og rådgivere for denne:

Ansættelsesretchef Flemming Dreesen, DA, arbejdsgiverrepræsentant (Applikationskomitéen).

Vicedirektør Jørgen Rønnest, DA, stedfortrædende arbejdsgiverrepræsentant

Chefkonsulent Henning Gade, DA, rådgiver (Komitéen om social sikring).

Konsulent Maja Bejbro Andersen, DA, rådgiver (Komitéen om arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn).

Chefkonsulent Henrik Schilder, KL, rådgiver (Komitéen om ordentligt arbejde for hushjælp).

På den 78. konferencesession i 1991 blev der vedtaget en resolution, der opfordrede medlemslandene til at lade kvinder være repræsenteret i delegationerne til arbejdskonferencen med mindst 1/3. I den danske delegation indgik 23 personer, hvoraf 8 var kvinder, altså 35 pct.

Konferencens åbning

Ifølge forretningsordenen skulle konferencen åbnes af formanden for Styrelsesrådet, hr. Jerry M. Matjila fra Sydafrika. Konferencens første opgave var at vælge en formand og tre næstformænd. Den Camerounske Arbejdsminister, Robert Nkili, blev valgt. Han takkede for valget og omtalte vigtigheden af social sikring og bekæmpelsen af fattigdom.

Nedsættelse af komitéer

I henhold til konferencens forretningsorden blev der nedsat et forretningsudvalg bestående af formanden og næstformændene.

Konferencen vedtog efter indstilling fra forretningsudvalget at nedsætte følgende komitéer:

1. Komitéen til prøvelse af fuldmagter

2. Finanskomitéen

Denne komité bestod alene af én regeringsrepræsentant fra hvert land.

3. Komitéen for gennemførelse af konventioner og henstillinger (Applikationskomitéen)

Aino Askgaard, Zenia J. Liljeqvist og Uffe B. Rasmussen deltog som regeringsrepræsentanter, Flemming Dreesen deltog som arbejdsgiverrepræsentant, og Jens Erik Ohrt deltog som arbejdstagerrepræsentant.

4. Komitéen om anstændigt arbejde for hushjælp

Torben Lorentzen deltog som regeringsrepræsentant, Henrik Schilder som arbejdsgiverrepræsentant og Jette Lykke som arbejdstagerrepræsentant.

5. Komitéen om arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn

Müzeyyen Boztoprak deltog som regeringsrepræsentant, Maja Bejbro Andersen som arbejdsgiverrepræsentant, og Jan Kahr Frederiksen deltog som arbejdstagerrepræsentant.

6. Komitéen for social sikring

Torben S. Hede deltog som regeringsrepræsentant, Henning Gade som arbejdsgiverrepræsentant.

7. Udvælgelseskomitéen.

Udvælgelseskomitéen består af de 28 regeringsmedlemmer i Styrelsesrådet samt de i alt 28 medlemmer fra hhv. arbejdstager- og arbejdsgiverside (14 fra hver side) samt suppleanterne fra de tre grupper i Styrelsesrådet.

Fire paneldiskussioner

1) Unges beskæftigelsesmæssige, sociale og politiske udfordringer i de arabiske lande og globalt

Første del af denne paneldebat fokuserede på unges rolle i forbindelse med det arabiske forår. Panelet bestående af repræsentanter fra de arabiske civilsamfund var optimistiske i forhold til udfaldet af revolutionerne i de arabiske lande. Mr. Cherif fremhævede bl.a., at 70 % af unge i Tunesien havde været arbejdsløse inden revolution. De manglende udsigter til jobs var tæt forbundet med revolutionen, som i Tunesien havde haft sloganet, at beskæftigelse er en rettighed. Derudover var der bred anerkendelse af, at politiske og økonomiske krav var drivkraften bag protestbevægelserne. Panelet diskuterede også en række forslag til, hvordan ILO kunne støtte landene, og hvilken rolle massemedier havde spillet i forbindelse med mobiliseringen af unge mennesker.

Den anden del fokuserede på de globale udfordringer, unge står overfor. Panelet var geografisk bredt funderet og identificerede en række udfordringer, bl.a. ungdomsledighed. Derudover drøftedes hvordan unge mennesker bedre kunne føle sig inkluderet i beslutningsprocedurer i arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer, hvordan ILO konkret kunne støtte den globale ungdom, samt hvordan der kunne bygges bro mellem de unge globalt.

2) Beskæftigelse og social retfærdighed i en globaliseret økonomi

Fokus for denne debat var på, hvordan man sikrer sig, at økonomisk vækst bliver omsat til anstændigt arbejde. Den egyptiske finansminister, Mr. Radwan, understregede vigtigheden af social retfærdighed i forhold til håndteringen af de nuværende udfordringer i Egypten. Der var bred enighed i panelet om, at den nuværende økonomiske fremgang ikke resulterede i nye kvalitetsjob, hvorfor et nyt udviklingsparadigme var nødvendigt. Derudover fokuserede drøftelserne bl.a. på effekten af fiskalkonsolidering og nødvendigheden af en makroøkonomisk politikændring i forhold til beskæftigelse og social sikring.

3) Anstændigt arbejdes rolle i en mere fair, grønnere og mere bæredygtig globalisering

Panelet adresserede, hvordan man sikrer sig en mere effektiv vækst, som i højere grad er mere ligeligt fordelt, og som samtidig fører til en mere fair, grønnere og mere bæredygtig globalisering. Diskussionen fokuserede på, hvilke fremskridt der var opnået i hver enkelt region i forhold til dette. Derudover drøftedes også hvilke ændringer, der var nødvendige i international og regionalt samarbejde for at opnå bedre sammenhæng og forbedret styring af anstændigt arbejde på et regionalt og globalt plan.

4) Nødvendigheden af en ny æra med social retfærdighed

Medlemmer af denne paneldebat kom fra Club de Madrid, en NGO bestående af en række tidligere premierministre og præsidenter. Debatten fokuserede på vigtigheden af trepartisme for at opnå social retfærdighed, den private sektor i forhold til jobskabelse og nødvendigheden af en ny vækstmodel. Derudover diskuteredes også, hvordan korrupsion, uddannelse, uformel økonomi og den finansielle sektor påvirkede mulighederne for social retfærdighed.

Konferences hovedtalere

I løbet af konferencen var der taler ved den finske Præsident Tarja Halonen, den indonesiske præsident Susilo Bambang Yudhoyono, den tyske kansler Angela Merkel, den russiske premierminister Vladimir Putin, den schweiziske præsident Micheline Calmy-Rey og den tanzanianske præsident Jakaya Mrisho Kikwete.

Tysklands kansler Angela Merkel understregede, at ILO blev grundlagt for at sikre varig fred ved at arbejde for at sikre social retfærdighed. Dette arbejde var stadig relevant, og hun var overbevist om, at ILO forsat bør være en stærk fortalere for social retfærdighed. Hun betegnede reduktion af normal arbejdstid som havende været et succesfuldt instrument til at fastholde tyske arbejdspladser under den finansielle og økonomiske krise. Hun fremhævede, at instrumentets succes bl.a. skulle tilskrives, at arbejdsmarkedets parter havde været parate til at tage ansvar og bl.a. acceptere lønnedgange og kortere arbejdstid. Derfor måtte lektien være, at man i stigende grad i løbet af økonomiske højkonjunkturer bør investere i sociale partnerskaber således, at et pålideligt samarbejde allerede er på plads, inden økonomiske kriser ruller. Hun omtalte også vigtigheden af vedtagelsen af konventionen om anstændigt arbejde for hushjælp som et middel til at sikre fair arbejdsbetingelser indenfor nye områder. Dette område var især vigtigt i forhold til den økonomiske udvikling i eksempelvis Kina og Indien, hvor flere flytter fra landet til byerne og dermed kommer til at arbejde under helt nye arbejdsforhold. I relation til det arabiske forår omtalte hun mulighederne for en slags ”pagt for beskæftigelse”. Pagten skulle sigte imod at give så mange unge mennesker som muligt kvalifikationerne og et anstændigt arbejde i deres hjemlande for at skabe fornyet dynamik og håb. Hun opfordrede også til forstærket samarbejdet mellem de forskellige internationale organisationer såsom Verdensbanken og FN for at sikre en mere fair og bæredygtig økonomisk udvikling.

Ruslands Premierminister Vladimir Putin delte sin vurdering af de seneste økonomiske og sociale trends. Putin gjorde det klart, at der er behov for en mere bæredygtig og harmonisk økonomisk vækst, der sikrer fremskridt ikke kun for enkelte individer eller lande, men for hele det internationale samfund. I forbindelse hermed anerkendtes at økonomisk effektivitet og staters bredere interesser ikke altid falder sammen med social og humanitær udvikling. Putin fremhævede den globale jobpagt som banebrydende i relation hertil, idet dokumentet afviste simple løsninger såsom nedskæringer i løn og social sikkerhed for arbejdere. Ifølge Putin var der i Rusland igennem sociale partnerskaber skabt konsensus, hvor pensioner, ydelser og statslige lønninger ikke var blevet beskåret. Tværtimod var der sket forbedringer indenfor en række områder. Putin kom ind på en række tiltag, som Rusland havde iværksat under krisen. Man havde ført en proaktiv social udviklingspolitik med bl.a. forbedret arbejdslovgivning, beskæftigelsesprogrammer og uddannelse. I et længere perspektiv stod Rusland overfor en række økonomiske udfordringer, hvis Rusland skulle blive en af de 5 største økonomier indenfor det næste årti. Særligt produktiviteten skulle forbedres. Men Putin påpegede, at tiltagene ikke måtte gå på kompromis med folkets livskvalitet.

Tanzanias præsident Jakaya Mrisho Kikwete lagde ud med at anerkende, at ILO har været arbejdsrettighedernes urokkelige bolværk siden sin etablering. Han fokuserede på udviklingslandes, især de afrikanske landes, udfordringer med at sikre social retfærdighed og ordentlig arbejde i en globaliseret verden. For det første er udviklingslande nødsaget til at designe politikker, der både skaber gunstige investeringsforhold, samtidigt med at de minimerer de sociale, arbejdsmæssige og miljømæssige omkostninger. For det andet står de afrikanske lande overfor en række udfordringer med at øge produktiviteten og skabe anstændigt arbejde indenfor landbruget. For at håndtere stigende arbejdsløshed opfordrede Kikwete til øget samarbejde mellem en række forskellige aktører såsom staten, virksomheder, civilsamfundet, og udviklingssamarbejdspartnere for at skabe jobs. For det tredje udgør den uformelle økonomi en alvorlig udfordring, idet de fleste jobs i den uformelle sektor simpelthen ikke lever op til kravene for anstændigt arbejde. Især hushjælpere udgør nogle af de mest udnyttede grupper, som oftest glemmes af beslutningstagere. Derudover beskrev Kikwete selv de udfordringer, som Tanzania står overfor for at udvide den sociale sikring. I øjeblikket var

kun 5.4 % dækket. Afslutningsvis anerkendte Kikwete vigtigheden af social dialog. Tanzania arbejdede selv på at styrke den sociale dialog på alle niveauer.

2. Komitéen til prøvelse af fuldmagter

Fuldmagtskomitéens opgave er at efterprøve de delegeredes ret til at deltage i konferencen som repræsentanter for regeringer, arbejdsgivere og arbejdstagere. Fuldmagtskomitéen sammensættes af 3 medlemmer, der repræsenterer hver af de 3 grupper. Regeringsrepræsentanten fungerer som komitéens formand. Som medlemmer valgtes for regeringsgruppen Prosper Vokouma (Burkina Faso), for arbejdsgivergruppen Lidija Horvatić (Kroatien) og for arbejdstagergruppen Yves Veyrier (Frankrig).

Komitéen havde, ligesom de foregående fire år, anmodet Djiboutis regering om at aflægge rapport om proceduren for udvælgelse af arbejdstagerrepræsentanter. Komitéen beklagede stærkt det manglende samarbejde fra Djiboutis regering, idet den anmodede rapport ikke var afgivet. Rapporten var kun blevet fremført mundtligt af Mohamed Siad Doualeh. Komitéen udtrykte derfor stærk kritik af landet og gentog sin anmodning og bad Djibouti om at afgive en rapport om udvælgelsen af arbejdstagerrepræsentanter forud for næste års konference.

Komitéen fulgte op på overvågningen af proceduren for udvælgelse af arbejdstagerrepræsentanter i Myanmar og havde i år anmodet om en statusrapport om etableringen af en permanent struktur for en uafhængig arbejdstagerrepræsentation og proceduren for udvælgelsen af denne. Komitéen udtrykte stærk kritik af Myanmars manglende fremsendelse af en sådan rapport. I et mundtligt forsvar forklarede Chit Shein og Htin Lynn, at den manglende fremsendelse skyldtes teknik og ikke manglende vilje. Derfor besluttede komitéen, at Myanmar fortsat skulle være under observation.

Fuldmagtskomitéen behandlede i alt 17 indsigelser. Der var indgivet indsigelser mod nomineringerne, eller manglen på samme, af arbejdsgiver- samt arbejdstagerrepræsentanter fra Argentina, Chile, Djibouti, Ecuador, Fiji, Guatemala, Mauretanien, Myanmar, Pakistan, Somalia, Tadjikistan, Venezuela, og Ækvatorialguinea.

3. Finansielle og administrative spørgsmål

Finanskomitéen valgte Greg Vines, regeringsrepræsentant fra Australien, som formand. Emmanuel Julien og Sir Roy Trotman deltog som observatører for hhv. gruppen af arbejdsgivere og gruppen af arbejdstagere.

Generaldirektøren introducerede program- og budgetforslaget for 2012/13. Han lagde vægt på, at størstedelen af ILO's medlemmer støttede et *zero real growth* budget. Der var dog også en række store donorlande, der ikke støttede budgetforslaget, men i stedet ønskede *zero nominal growth*, og for at imødekomme disse, var det nuværende budgetforslag for 2012/13 beregnet ud fra en nominel budgetstigning på 2,1 % frem for 2,7 %, som i det oprindelige forslag. Det foreslåede udgiftsniveau var på 724 mio. USD.

Arbejdstagergruppen udtrykte deres støtte til budgettet. De gjorde opmærksom på, at selvom regeringerne i krisetider stod overfor svære prioriteringsbeslutninger, var det vigtigt at støtte ILO, der netop havde en særlig rolle i at modvirke de negative konsekvenser af krisen. De appellerede endvidere til regeringerne om at godkende det foreliggende budget med en nominel stigning på 2,1 %, da de ekstra-budgettære midler var faldende. Arbejdstagerne fremhævede, at ILO allerede gav *value for money* og havde forstærket sine globale ydelser over årene. De støttede endvidere ILO's styrkede rolle i de globale styringsstrukturer, herunder i G8 og G20-sammenhæng.

Arbejdsgivergruppen bemærkede, at flertallet, inkl. dem selv, havde støttet budgetforslaget på styrelsesrådet i marts 2011. De støttede også det nuværende budgetforslag, men var bekymrede over, at der blev skåret ned på ILO's ydelser på sektor- og tekniske møder. De anerkendte bekymringerne fra de regeringer, der bidrog mest til ILO's budget, og opfordrede derfor sekretariatet til at identificere mulige besparelser. Også arbejdsgiverne støttede ILO's forsøg på at samarbejde med andre FN-organisationer og fremhævede betydningen af en sammenhængende politik (*policy coherence*).

Mens det overvældende flertal af lande støttede det fremlagte budgetforslag, var der også modstand fra en række lande, herunder store donorer som USA, Canada og Storbritannien, der ønskede yderligere besparelser. Blandt de lande, der støttede forslaget, var der også mange, der fremhævede, at det var vigtigt, at ILO fortsatte bestræbelserne på at effektivisere og sikre mest muligt for pengene. Forslaget blev efterfølgende vedtaget med 431 stemmer for, 17 imod og 14, der undlod at stemme.

3. Komitéen om gennemførelse af konventioner og henstillinger (Applikationskomitéen)

Applikationskomitéens arbejde er et fast punkt på den årlige konference. Komitéens hovedopgave er at gennemgå og drøfte medlemslandenes implementering af ILO-konventioner på baggrund af Ekspertkomitéens bemærkninger til modtagne rapporteringer fra medlemslandene på de ratificerede konventioner. Komitéen består af repræsentanter for både regeringer, arbejdsgivere og arbejdstagere.

Til brug for arbejdet i komitéen forelå Ekspertkomitéens generelle rapport vedrørende dels en beskrivelse af det normskabende arbejde i ILO og dels bemærkningerne til de modtagne rapporteringer om ratificerede konventioner. Endvidere forelå en særlig rapport (General Survey) om social sikring set i lyset af 2008-deklarationen. Ekspertkomitéen består af 20 uafhængige eksperter på arbejdsmarkedsområdet, fortrinsvis højesteretsdommere, udpeget af Styrelsesrådet for 3 år ad gangen.

Applikationskomitéen afholdt 17 møder. Som formand for komitéen valgtes Sérgio Paixão Pardo fra Brasilien (regeringsrepræsentant) samt som viceformænd Edward E. Potter (arbejdsgiverrepræsentant), USA, og Luc Cortebeeck (arbejdstagerrepræsentant), Belgien. Som rapportør valgtes Christiaan Horn (regeringsrepræsentant) fra Namibia.

Fra dansk side deltog som regeringsrepræsentanter attaché Aino Askgaard, fuldmægtig Uffe B. Rasmussen og fuldmægtig Zenia J. Liljeqvist, som arbejdstagerrepræsentant deltog international konsulent Jens Erik Ohrt, og som arbejdsgiverrepræsentant deltog ansættelsesretschef Flemming Dreesen.

Applikationskomitéen havde følgende dagsorden:

- a. Generel debat om det normskabende arbejde, herunder komitéens arbejdsmetoder
- b. General Survey – om social sikring i lyset af 2008-deklarationen
- c. Medlemsstaternes manglende overholdelse af forpligtelser til at rapportere
- d. ”Special Sitting” om Burmas overholdelse af ILO-konvention nr. 29 vedrørende tvangsarbejde
- e. Individuelle landesager

Nedenfor gennemgås komitéens behandling af de nævnte dagsordenspunkter.

a) Generel debat om det normskabende arbejde og komitéernes arbejdsmetoder

Generalsekretærens repræsentant berettede indledningsvist om diverse tiltag taget i forbindelse med komitéens virke, samt øget teknisk bidrag. Repræsentanten erindrede om, at anstændigt arbejde for hushjælp også dette år ville blive drøftet med henblik på at skabe nye standarder inden for dette arbejdsområde. Yderligere henledte man opmærksomheden på, at landarbejderes manglende beskyttelse kunne være et område, hvor ILO kunne bidrage til at forbedre arbejdsvilkårene. Formanden for Ekspertkomiteen, Yozo Yokota, berettede om en række initiativer taget med henblik på at effektivisere arbejdet i komiteen. Han påpegede kort afrapporteringspligten. Ved sidste samling var kun 2.002 ud af 2.990, dvs. 67 %, af de forespurgte rapporteringer blevet modtaget

rettidigt. De sene rapporteringer havde udgjort et problem, og man håbede fra Ekspertkomitéens side, at en større andel af rapporterne ville blive modtaget rettidigt i fremtiden.

Med hensyn til dette års general survey fortalte formanden, at temaet var ”social sikring og retssikkerhed”. Her bemærkedes det med tilfredshed, at på trods af et kompleks regelsæt for social sikring, havde 116 stater indsendt i alt 424 rapporter. Derudover havde Ekspertkomiteen gjort brug af rapporteringer lavet for konventionerne 102 og 168 til udarbejdelsen af rapporten om social sikring og retssikkerhed.

Arbejdsgiverne udtrykte ønske om bedre integration mellem Applikationskomiteen, Ekspertkomiteen, LILS-komiteen under Styrelsesrådet og selve Styrelsesrådet. Man mente ikke, de to sidstnævnte blev inddraget tilstrækkeligt i forbindelse med arbejdet med ekspertkomiteens rapporter. Der var behov for større inddragelse af hele trepartskredsen i gennemførelsen og implementeringen af standarderne.

I forhold til konvention 169 om oprindelige folk udtrykte arbejdsgiveren tilfredshed med, at Ekspertkomiteen i overensstemmelse med arbejdsgivernes vurdering havde bekræftet, at konsultationer med oprindelige folk ikke nødvendigvis bør munde ud i en aftale eller konsensus med de konsulterede mennesker.

Arbejdsgiverne vurderede, at konvention 94 om arbejdsklausuler i offentlige kontrakter havde mistet sin relevans, idet 6 ud af 8 lande ikke havde indsendt bidrag på den pågældende konvention. Angående konvention 158 om ophævelse af arbejdsforhold kritiseredes Ekspertkomiteens tolkning for at være for vidtgående, og arbejdsgiverne opfordrede derfor medlemsstaterne til enten at undlade at ratificere konventionen eller opsigte konventionen.

Arbejdstagerne roste Ekspertkomiteen for arbejdet i forbindelse med udarbejdelsen af denne general survey. Der udtryktes skepsis overfor resultatet af de afholdte trepartsmøder om konvention 158 vedrørende ophævelse af arbejdsforhold. Arbejdstagerne gjorde det klart, at man ikke ville kunne støtte ændringer, som systematisk ville medføre ophævelser af vedtagne konventioner. Der blev også opfordret til, at der skulle bruges mere tid på sager, hvor der var blevet registreret fremskridt, således at arbejdstagernes vurdering omkring situationerne i de pågældende lande kunne blive hørt.

Regeringsrepræsentanten fra Østrig roste på vegne af IMEC indledningsvist ILO's overvågningssystem som unikt indenfor menneskerettigheder samt Ekspertkomiteens vedvarende fokus på at forbedre rapporterne. IMEC støttede idéen om øget kontakt mellem Ekspertkomiteen og Applikationskomiteen.

Arbejdsgiverne fandt, at manglende afrapportering var beklagelig og underminerede selve afrapporteringssystemet, samt troværdigheden for regeringer som ikke havde indsendt deres respektive afrapportering. Indtil situationen blev forbedret, mente man, at det ville være i komiteens interesse hvert år at sætte et land på dagsordenen, hvor eksperterne havde gjort særlige bemærkninger i Part II af Report III (Part 1A). Yderligere anmodede man om, at eksperterne lavede fodnoter eller på anden vis markerede tydeligt i General Report-sager, hvor lande havde forsømt at afrapportere.

Arbejdstagerne havde bemærket, at der var sket små fremskridt i forhold til håndhævelsen af forpligtelsen til afrapportering. Arbejdstagerne fremhævede vigtigheden af teknisk assistance som et middel til at forbedre rapporteringen. IMEC delte Ekspertkomiteens bekymringer i forhold til den

manglende forbedring af rapporteringer. IMEC fremhævede også teknisk assistance som en måde til at forbedre situationen.

På foranledning af spørgsmål fra arbejdsgiverne omkring udvælgelsen af medlemmerne til Ekspertkomiteen gav generaldirektørens repræsentant en uddybning af proceduren herfor samt introduktionsforløbet for nyvalgte eksperter. Afslutningsvis genbekræftede repræsentanten intentionen om at udvide den tekniske assistance til ILO-medlemmer og sociale parter i forhold til deres standard-relaterede forpligtelser.

b) General Survey – rapport om social sikring og retssikkerhed set i lyset af 2008-deklarationen om social retfærdighed for en fair globalisering

General Report handlede i år om sociale sikringsinstrumenter set i lyset af 2008-deklarationen. Rapporten tog udgangspunkt i konventionerne 102 (om minimumsnormer for social tryghed), og 168 (om beskæftigelsesfremme og beskyttelse mod arbejdsløshed) samt henstillingerne 67 (om økonomisk tryghed) og 69 (om sygebehandling). Danmark har ratificeret konvention 102, men ikke 168. Baggrunden for årets tema var, at styrket social sikring er et af de fire strategiske indsatsområder, der indgår i ILO's deklaration om social retfærdighed for en fair globalisering. Dertil kom, at den globale jobpakt (Global Jobs Pact), som blev vedtaget af ILO i 2009, også fokuserer på at styrke social sikring.

Indledningsvis var der en drøftelse omkring formålet med general surveys. Arbejdsgiverne anså formålet for general surveys at være at hjælpe de tre parter med at forstå, hvordan man kunne overholde konventionerne. Arbejdsgiverne vurderede, at denne general survey med fokus på social sikring havde begrænset værdi, idet den ikke dækkede de tekniske udfordringer stater står overfor i implementeringen af konventionerne. Derfor mente arbejdsgiverne, at det ikke var relevant for Komiteen at drøfte denne general survey. Arbejdstagerne var mere positive og vurderede, at surveys var et ekstremt godt pejlemærke for både nationale og det internationale samfunds politikker til brug for fremtiden samt komiteens arbejde indenfor social sikring.

Angående det grundlæggende princip om social sikring anførte arbejdsgiverne, at social beskyttelse kunne opnås igennem social sikring, hvis det var ordentlig forvaltet, tilpasset nationale forhold og var fleksibelt. Arbejdsgiverne vurderede, at denne general survey's hovedbidrag var, at det blev fastslået, at sociale sikringssystemer var dyre, uden for mange landes rækkevidde samt at social sikring kunne sætte de nationale økonomier og den globale økonomi på spil. Arbejdstagerne var generelt mere positive. Arbejdstagerne udtrykte fuld støtte for en rettigheds-baseret tilgang til social sikring, idet social sikring ikke skulle ses som en tjeneste, men som en menneskerettighed, hvor det er staters pligt at garantere denne rettighed. Ydermere skulle social sikring ikke anskues som en økonomisk belastning, men som en investering. Arbejdstagerne bemærkede, at der kunne have været større opmærksomhed på migration som en social sikringsudfordring.

I forhold til konventionerne fremførte arbejdsgiverne, at general survey havde fastslået, at ILO's standarder indenfor social sikring var mere relevante og opnåelige i udviklede lande. Arbejdsgiverne anså de få ratificeringer af konvention 168 som et tegn på, at man havde udviklet en række progressive standarder for udviklede lande, som ikke kunne blive ratificeret af udviklingslande. Med så lav grad af ratificering vurderede arbejdsgiverne, at det ville være ufornuftigt at promovere yderligere standarder indenfor social sikring, samt at der manglede økonomiske midler til at understøtte de nuværende systemer. Arbejdstagerne udtrykte, at implementeringen af både konvention 102 og 168 skulle undersøges for at sikre yderligere ratificeringer af konventionerne og øge den sociale sikring i alle lande.

Arbejdsgiverne anførte, at den økonomiske krise havde gjort det klart, at der var behov for retningslinjer for "sound governance" af social sikring, og at mange sociale sikringsystemer ikke havde været tilstrækkelig krisemodstandsdygtige pga. mangel på fornuftig finanspolitik inden krisen. Arbejdstagerne vurderede, at retningslinjer skulle bygges oven på "good governance", og udfordringerne for at bekæmpe socialt bedrageri skulle identificeres. Arbejdstagerne fremførte, at ILO's standarder ikke i tilstrækkeligt omfang dækkede good governance.

Arbejdsgiverne udtrykte støtte til et globalt *social protection floor*. Et realistisk globalt social protection floor skulle baseres på ILO's tekniske assistance, tilpasses nationale forhold ved at være økonomisk bæredygtig og skulle ikke give incitament til at være inaktiv. Arbejdstagerne udtrykte stærk støtte til Ekspertkomiteens anbefalinger til det fremtidige arbejde med sociale sikringsstandarder. Arbejdstagerne var tilhængere af en tilgang, der udvidede sikring i både bredden og dybden. Social sikring skulle ikke blot ses som et instrument for at bekæmpe fattigdom, men som værende et instrument, der skaber sikkerhed for arbejdere.

Afslutningsvis tog arbejdstagerne positivt imod, at regeringsrepræsentanterne havde delt deres synspunkter i forhold til general survey's kvalitet, men at man var uenig i kritikken af, at Ekspertkomiteen havde overskredet sit mandat. Arbejdsgiverne udtrykte kritik, idet man mente, at drøftelsen om en udvidelse af social sikring havde afledt opmærksomhed fra komiteens hovedopgave, som var at gennemgå implementeringen af konventionerne. Herefter svarede en repræsentant fra Ekspertkomiteen på nogle af problemstillingerne, som var blevet rejst under drøftelsen mellem arbejdstagerne og arbejdsgiverne.

Konklusionerne på drøftelserne blev videreformidlet til Komitéen for social sikring til brug for dens arbejde.

c) Medlemsstaternes manglende overholdelse af forpligtelser til at rapportere

Komitéen gennemgår hvert år sager om medlemsstaters manglende afrapporteringer på konventioner og andre forpligtelser relateret til standarder. Da afrapportering er af afgørende betydning for komitéens arbejde, kan manglende overholdelse heraf i sig selv medføre alvorlig kritik og føre til, at regeringerne bliver bedt om mundtligt at forklare sig. Danmark blev ikke i år inviteret til at afgive redegørelse.

d) "Special Sitting" om Burmas overholdelse af konvention 29 om tvangsarbejde

Den 4. juni afholdtes en særlig session om tvangsarbejde i Burma for 13. år i træk. Regeringen anklagedes for tilsidesættelse af undersøgelseskommissionens anbefalinger fra 1998, heriblandt: (1) relevant lovgivning skal bringes i overensstemmelse med konvention 29, (2) tvangsarbejde skal ikke benyttes af myndighederne herunder militæret og (3) straf for brug af tvangsarbejde skal håndhæves.

Steve Marshall, ILO's forbindelsesofficer i Burma, oplyste forinden IMEC om Burmas overholdelse af konvention 29. Landets politiske landskab var forandret, men det var for tidligt at konkludere, hvilke substantielle forandringer dette ville medføre. Af positive tegn fremhævedes at oppositionspolitikere fra parlamentet deltog i ILO's undervisning.

Antallet af klager til ILO's klageinstans var fortsat stigende, hvilket i følge ILO skulle ses som et udtryk for stigende kendskab og tillid til klageinstansen. Brugen af tvangsarbejde i den civile administration var faldende, og regeringen var positiv overfor arbejdet mod rekruttering af mindreårige i militæret. Militærets generelle anvendelse af tvangsarbejde var dog uforandret, hvilket skulle ses i lyset af, at militære enheder er selvforsynende. Ændringer krævede derfor anderledes makroøkonomisk styring af militæret, hvilket det lokale ILO kontor havde god dialog med den nye viceminister om.

Det lokale ILO kontor havde fået importlicens til køretøjer, men manglede fortsat visa til at kunne få en ekstra medarbejder. Informationsfolderen om klageinstansen var blevet oversat til 2 lokale sprog, men oversættelse til yderligere 6 sprog manglede.

Mængden af repressalier mod personer associeret med klageinstansen var relativt lav og skulle ses i lyset af, at mens den centrale regering støttede klageinstansen, var der ikke samme opbakning fra lokale autoriteter, som ofte også var dem, der blev klaget over. Der var fortsat personer associeret med klageinstansen fængslet. For så vidt angår håndhævelse af straf oplyste Steve Marshall, at anvendelse af tvangsarbejde blev straffet med administrative straffe på trods af, at de burde retsforfølges efter straffeloven.

Behandling under den særlige session:

Burmas regeringsrepræsentant oplyste, at landet havde opnået store fremskridt og fremhævede, at en ændring af *Village and Towns Act*, så den eksplicit forbyder tvangsarbejde undtagen ved naturkatastrofer, var 80 % færdig. Regeringen oplyste, at den ikke kunne ændre landets forfatning, men den nye lovgivning ville bringe landets juridiske ramme i overensstemmelse med konvention 29. Der var afholdt opmærksomhedsskabende aktiviteter, og regeringsrepræsentanten oplyste endvidere, at skyldige i rekruttering af mindreårige til militæret blev straffet.

Arbejdsgiverne mente - på trods af en positiv udvikling siden sidste møde med en ny regering og valg af også etniske partier - at situationen i Burma var uændret i forhold til tvangsarbejde. Anvendelse af tvangsarbejde var fortsat udbredt, og undersøgelseskommissionens anbefalinger endnu ikke implementerede. Arbejdsgiverne efterspurgte information om den relevante lovgivning og implementeringen af denne, tildeling af visa til en ekstra medarbejder til det lokale ILO kontor, oversættelse af informationsfolderen om klageinstansen til de efterspurgte sprog og forbedret makroøkonomisk planlægning, som ikke fremmede anvendelse af tvangsarbejde. Arbejdstagerne gentog arbejdsgivernes kritik og anbefalinger og fremhævede militærets anvendelse af tvangsarbejde bl.a. i forbindelse med kommercielle aktiviteter. Arbejdstagerne mente, at landets forfatning legitimerede brug af tvangsarbejde, hvorfor denne måtte ændres. En arbejdstager opfordrede EU til at revidere deres handelsaftaler med Burma, da de understøttede anvendelse af tvangsarbejde.

Canada mente grundlæggende, at situationen i landet var uforandret og opfordrede regeringen til at handle proaktivt. EU, New Zealand, Australien, USA, Japan og Norge afgav alle mere positive indlæg, hvori de fremhævede regeringens positive indledende skridt herunder positive udtalelser fra den nye præsident, oversættelse af informationsfolderen samt stigende antal klager til ILO's klageinstans. Disse fremskridt var dog ikke tilstrækkelige, og regeringen blev bl.a. opfordret til at søge teknisk assistance fra ILO, sikre visa til ILO's forbindelseskantor, frigive politiske fanger og fanger relateret til klageinstansen og tilsikre bedre makroøkonomisk styring. Indien, Singapore, Rusland, Cuba, Thailand og Kina fremhævede positive forbedringer og opfordrede Burma til at forstærke indsatsen og samarbejdet med ILO.

Burmas repræsentant afviste brugen af navnet ”Burma” såvel som henvisninger til, at fængsling af arbejdsaktivister og straffrihed forekom i landet og opfordrede omverdenen til at være tålmodige og give landet tid til at gennemføre den igangsatte demokratiske forandring. Arbejdsgiverne og arbejdstagerne udtrykte skuffelse ovenpå Burmas svar. Arbejdstagerne opfordrede ILO til at udvide det lokale ILO kontors mandat til bl.a. at monitorere tvangsarbejde i olie- og gassektoren samt at dække retten til at organisere sig (Konvention 87) og opfordrede regeringerne til at støtte en FN-undersøgelsesmission om forbrydelser mod menneskeheden i forbindelse med konvention 29 i Burma, med henblik på at retsforfølge regeringen ved den internationale straffedomstol ICC.

Komiteen opfordrede Burma til at implementere undersøgelseskommissionens anbefalinger fra 1997 og gennemføre 11 specifikke punkter samt andre anbefalinger, bl.a. sikring af visa til en ekstra medarbejder til ILO’s lokale kontor. Burma opfordredes til at informere om fremgang ved styrelsesrådet november 2011 såvel som konferencen i 2012, hvor komiteen forventede, at der var sket signifikant fremgang.

e) Individuelle landesager

Listen over de 25 individuelle landesager til behandling i komitéen vedtages af arbejdsmarkedets parter i fællesskab uden indblanding af regeringerne. Forhandlingerne mellem parterne var dette år særdeles vanskelige og langtrukne og blev ikke afsluttet rettidigt, hvilket blev kraftigt påtalt af mange af de deltagende regeringer. Der opnåedes dog et kompromis til sidst, og fordelt på regionale grupper behandlede komitéen følgende landesager:

Afrika

Swaziland: Konvention 87 om fagforeningsfrihed og retten til at organisere sig

Swazilands beskæftigelsesminister oplyste, at regeringen var i gang med at implementere anbefalingerne fra ILO-højniveaumissionen i 2010 og allerede havde revideret landets *Industrial Relations Act*, undersøgt dødsfaldet af en politisk aktivist i politiets varetægt og sikret, at den sociale dialog var fuldt operationel. Swaziland arbejdede på at bringe lovgivningen i overensstemmelse med konvention og havde bedt ILO om rådgivning. Regeringen havde desuden indgået dialog med de sociale parter og politidirektøren for at sikre, at håndhævelsen af *Public Order Act* ikke forhindrede fagforeningers rettigheder, hvilket havde medført fredelige 1. maj demonstrationer. Demonstrationer d. 12.-14. april 2011 havde udviklet sig voldeligt, fordi arbejdsaktivisternes demonstration faldt sammen med demonstrationer fra fortalere for regimeskifte. For så vidt angår anklager om diskrimination af fagforeninger i frizoner med gunstige vilkår for eksportindustri, var regeringen i færd med at undersøge anklagerne og ville retsforfølge alle skyldige.

Arbejdstagerne mente, at implementeringen gik for langsomt og reel social dialog fortsat ikke eksisterede. Arbejdstagerne fremhævede politivold mod fredelige demonstranter, husarrest af fagforeningsledere i april og at Swaziland fortsat var i undtagelsestilstand. Arbejdsgiverne var mere positive og anerkendte en vis fremgang i Swaziland, om end meget stadig skulle gøres. Arbejdsgiverne ønskede, at regeringen forpligtigede sig til at implementere konkrete forslag inden udgangen af 2011.

EU afgav på dansk initiativ et indlæg, hvori EU udtrykte dyb bekymring over anklager om regeringsstøttet nedslag på fagforeningsaktiviteter og firing af arbejdere pga. deltagelse i strejker. EU opfordrede regeringen til at give fuld information i sager om anklager om vold mod

arbejdsaktivister og deltagere i strejker samt til at bringe lovgivningen i overensstemmelse med konvention 87, da visse grupper af arbejdere fortsat ikke var sikret deres rettigheder.

En arbejdstager fra Danmark fremhævede, at EU var Swazilands største handelspartner og opfordrede EU til at trække handelsaftaler med Swaziland tilbage, hvis Swaziland ikke sikrede overholdelse af konvention 87. Zimbabwe, Sydafrika, Lesotho og Mozambique roste Swazilands indsats og fremhævede behovet for yderligere teknisk assistance fra ILO.

Arbejdsgiverne beklagede, at Swaziland ikke havde givet mere information og var uenig i påstanden om substantiel fremgang, hvorfor de ønskede at sagen blev taget op som en ”dobbelt-fodnotesag”¹.

Komiteen bad Swaziland om at intensivere deres indsats for at institutionalisere social dialog og etablere deadlines for en fremskyndet indsats i forhold til overholdelse af konvention 87 gennem syv specifikke punkter. Sagen noteres som en ”dobbelt-fodnotesag”.

Zimbabwe: Konvention 87 om fagforeningsfrihed og retten til at organisere sig

Zimbabwes minister for beskæftigelse og sociale services forklarede, at regeringen var fuldt engageret i at implementere undersøgelseskommissionens anbefalinger fra 2009 med teknisk assistance fra ILO. Regeringen havde indgået en handlingsplan for implementering af anbefalingerne med de sociale parter, og manglende fremgang i forhold til handlingsplanen skyldtes administrative problemer. Regeringen samarbejdede med de sociale parter om ændringer af beskæftigelseslovgivningen i forhold til ILO's anbefalinger og var i gang med at etablere en uafhængig mekanisme for social dialog og et forum for trepartsforhandling. En national politikramme for beskæftigelse var på plads, og implementeringen af denne ville fokusere på træning af offentligt ansatte, som arbejdede med *Public Order and Security Act* (POSA). Dialogmøder om internationale beskæftigelsesstandarder og menneskerettigheder ville blive gennemført med relevante nationale organer. Regeringen undersøgte alle hændelser omtalt af ekspertkomiteen, herunder beskyldninger om anholdelser af personer i forbindelse med fagforeningsarbejde. Ministeren mindede om, at implementeringen af anbefalingerne var en proces, som tog tid.

Arbejdsgiverne bad Zimbabwe sikre, at landets menneskerettighedskommission var fuldt operationel hurtigst muligt og gennemføre træning af offentligt ansatte, særligt politi, sociale parter og sikkerhedsstyrker, i kollektiv forhandling, civile rettigheder og menneskerettigheder. Zimbabwe skulle ligeledes sikre genskabelse af retssikkerhed, styrke social dialog og fortsat gøre brug af ILO's tekniske assistance. Arbejdsgiverne efterspurgte yderligere information om implementering af undersøgelseskommissionens anbefalinger.

Arbejdstagerne beklagede manglende konkrete resultater og problematiserede, at på trods af regeringens samarbejde med de sociale parter fandt repressalier mod fagforeningsmedlemmer fortsat sted.

EU ønskede, at harmonisering af beskæftigelseslovgivningen og ændringen af POSA blev færdiggjort hurtigst muligt, så landets lovgivning blev bragt i overensstemmelse med konventionen og opfordrede Zimbabwe til at sikre fagforeningers ret til at organisere sig i lov og praksis.

---

¹ ”Dobbelt fodnote” betyder, at Ekspertkomiteen har fundet det nødvendigt at anmode regeringen om detaljerede oplysninger i sagen til konferencen. Disse sager betragtes som særligt alvorlige.

Swaziland, Namibia og Cuba fremhævede Zimbabwes indsats for at implementere undersøgelseskommissionens anbefalinger.

Zimbabwe takkede for positive tilkendegivelser, men gav ikke yderligere informationer, hvilket arbejdsgiverne beklagede. Arbejdsgiverne opfordrede regeringen til at udvide handlingsplanen til at inkludere substantielle emner og rapportere tilbage om dette ved næste års komite. Arbejdstagerne ønskede pga. Zimbabwes grove overtrædelse af konventionen, at gøre sagen til en ”dobbelt-fodnote” sag, og beklagede at arbejdsgiverne var imod dette.

Komiteen opfordrede regeringen til at udbygge handlingsplanen for implementering af undersøgelseskommissionens anbefalinger med tydelige deadlines og prioritering af sager vedrørende krænkelse af fundamentale rettigheder og træning af politi og sikkerhedsstyrker i disse. Derudover opfordredes regeringen til at sikre genskabelse af retssamfund, styrke social dialog og fortsat anvende ILO's tekniske assistance.

Demokratiske Republik Congo: konvention nr. 29 om tvangsarbejde

Sagen omhandlede tilbagevendende tilfælde af groft tvangsarbejde, herunder bortførelser af kvinder og børn til sexslaveri, råstofudvinding, husligt arbejde og massevoldtægter begået af såvel statslige sikkerhedsstyrker som private bevæbnede grupperinger. Især en uforholdsmæssig stor andel af pygmæ-folket i den nordlige del af landet (Nord-Kivu) er ofre for slaveri. Congos regering var akkrediteret konferencen, men var ikke til stede under mødet, hvilket blev stærkt kritiseret af arbejdsgivere, arbejdstagere og regeringer.

Arbejdsgivernes repræsentant udtrykte stærk bekymring over situationen i Congo, herunder at landets lovgivning ikke i tilstrækkelig grad er gearret til at bekæmpe tvangsarbejde. Arbejdstagerne kritiserede stærkt de forskellige former for tvangsarbejde i landet og gjorde opmærksom på, at 20.000 kvinder d. 17. oktober 2010 havde samlet sig for at demonstrere imod forholdene.

Komiteen beklagede stærkt, at Congos regering ikke var mødt frem og givet deres position til kende og bemærkede, at ekspertkomiteens anmærkninger var udtryk for grove overtrædelser af konventionen. Det blev henstillet til regeringen straks at bringe disse forhold til ophør, herunder at sikre, at såvel militære som private grupper efterlevede konventionen. Komiteen insisterede på, at Congo overfor Ekspertkomiteen skulle redegøre for initiativer taget med henblik på at overholde konventionen samt anmodede landet om at modtage teknisk bistand fra ILO i spørgsmålet.

Nigeria: konvention nr. 87 om fagforeningsfrihed og retten til at organisere sig

Sagen omhandlede overgreb mod organisationsretten i særlige eksportzoner (EPZ) i Nigeria samt manglende rapportering til ILO.

Regeringen beklagede, at den ikke havde overholdt sin forpligtelse til at rapportere på nogle konventioner, herunder konvention nr. 87. Regeringen havde for nylig distribueret en vejledning, hvoraf arbejdstageres ret til kollektive forhandlinger mv. fremgik, ligesom en enhed i administrationen havde fået til opgave at søge assistance hos ILO og konsultere de sociale parter i landet.

Arbejdstagerne henledte blandt andet opmærksomheden på, at landet flere gange i de seneste årtier var blevet kritiseret i komiteen for manglende overholdelse af konvention nr. 87. Det blev desuden kritiseret, at statslige organer som postvæsenet og råstofudvindingskonsortiet havde modarbejdet

organiseringforsøg blandt de ansatte. Arbejdsgiverne kritiserede en udbredt praksis med straffrihed ved udøvelse af vold og trusler mod fagforeningsfolk.

Komiteen beklagede, at den ikke forudgående havde modtaget information om regeringens tiltag og kritiserede det mangeårige fravær af national lovgivning til beskyttelse af rettigheder efter konventionen. Komiteen understregede vigtigheden af, at regeringen øjeblikkeligt tog de fornødne skridt til at sikre organisationsretten i landet, og udtrykte stærk bekymring over, at en række navngivne fagforeningspersoner stadig sad fængslet.

Europa

Hviderusland: Konvention 98 om retten til at organisere sig og kollektiv forhandling

Hviderusland oplyste, at de havde forbedret fagforeningers vilkår bl.a. gennem særlige lejeaftaler, der skal gøre det nemmere for fagforeninger at leve op til kravet om at have en juridisk adresse. Hviderusland havde nedsat en arbejdsgruppe og planlagde et seminar med ILO i forhold til kollektiv forhandling.

Arbejdsgiverne og arbejdstagerne fremhævede, at overholdelse af konventionen krævede en indsats overfor anti-fagforeningsaktiviteter, kortvarige kontrakter, som tvang fagforeningsmedlemmer til at forlade foreningerne samt den restriktive håndhævelse af kravet om en juridisk adresse for registrering af fagforeninger.

EU, USA og Canada var dybt bekymret over Hvideruslands vedvarende manglende overholdelse af konventionen og opfordrede regeringen til at intensivere deres indsats. EU udtrykte desuden seriøs bekymring over menneskerettighedssituationen i Hviderusland, som var forværret siden december 2010. Indien, Venezuela, Kina, Cuba og Rusland roste Hviderusland for fremskridt i implementeringen af undersøgelseskommissionens anbefalinger og konstruktivt engagement med ILO.

Hviderusland mente ikke, det var sandt, at der var repressalier mod medlemmer af uafhængige fagforeninger, da de ikke havde modtaget klager. Sociale parter var desuden frie til at indgå kontrakter, og de kortvarige kontrakter var derfor ikke regeringens ansvar.

Komiteen beklagede manglende fremgang i implementeringen af undersøgelseskommissionens anbefalinger og bad Hviderusland intensivere dens indsats for at sikre forsamlingsfrihed i lov og praksis i fortsat samarbejde med ILO og de sociale parter, samt foretage dybdegående undersøgelser af anklager om anti-fagforenings aktiviteter.

Grækenland: konvention nr. 98 om kollektive forhandlinger

Sagen omhandlende en række reformer af lovgivningen for overenskomstforhandlinger iværksat som en del af økonomiske nedskæringer pga. den finansielle og økonomiske krise i Grækenland.

Komiteen noterede den græske repræsentants forklaring om, at regeringens hovedprioritet var at redde den nationale økonomi. Repræsentanten klargjorde, at den kritiske økonomi sammenholdt med komplicerede internationale forhandlinger ikke havde givet muligheden for at konsultere de sociale partnere, inden de lovgivningsmæssige ændringer var iværksat.

Komiteen anførte vigtigheden af, at begrænsninger for overenskomstforhandlinger som en del af en stabiliseringspolitik kun måtte blive iværksat som et ekstraordinært tiltag og kun i det omfang og tidsrum, det var nødvendigt og rimeligt.

Komiteen anmodede den græske regering om at intensivere sin indsats for at indgå i dialog med de sociale parter om spareprogrammer med henblik på at sikre, at konventionens bestemmelser indgik i overvejelserne. Komiteen tog positivt imod den græske regerings tilkendegivelse af, at man forberedte sig på besøg af en ILO-delegation. Afslutningsvis blev den græske regering anmodet om at afgive yderligere information til Ekspertkomiteen.

Rumænien: Konvention nr. 98 om kollektive forhandlinger

Sagen omhandlede begrænsninger i embedsmænds mulighed for at forhandle overenskomst. Begrænsningerne var indskrevet i lovgivningen, samtidigt med at en retsakt fastslog, at lønninger eksklusivt blev bestemt igennem lovgivning og ikke stod til forhandling.

Komiteen noterede sig regeringsrepræsentantens tilkendegivelse om, at begrænsninger var blevet iværksat på initiativ af fagforeningerne. En nylig implementeret *Labour Code* havde netop til hensigt at skabe fleksible arbejdsrelationer. I forhold til beskyldninger om fagforeningsdiskrimination ville regeringen arrangere et trepartsmøde for at drøfte sagen. Regeringsrepræsentanten forklarede, at nogle af regeringens problemer skyldtes manglende uddannelse indenfor social dialog, og at der manglede en database med repræsentative fagforeninger på virksomhedsniveau. Angående det utilstrækkelige bødeniveau tilkendegav repræsentanten, at "*the Law on Social Dialogue*" havde tidoblet bødeniveauet.

Komiteen noterede beskyldningerne om alvorlige begrænsninger på retten til at overenskomstforhandle på baggrund af den finansielle og økonomiske krise. Den mindede om princippet om, at begrænsninger i retten til at forhandle overenskomst som en del af en stabiliseringspolitik kun skulle iværksættes som et ekstraordinært tiltag og kun i det omfang og den tid, det var nødvendigt og rimeligt. Komiteen udtrykte håb om, at den rumænske regering ville gennemgå de nyligt gennemførte eller forudsete tiltag med teknisk assistance fra ILO og i fuld konsultation med de sociale parter for at sikre, at det pågældende princip blev overholdt.

Komiteen anmodede Rumænien om at afholde intensive trepartsforhandlinger om alle verserende sager og afgive en detaljeret rapport om vedtagne tiltag og lovgivning til Ekspertkomiteen til brug for dens næste møde. Derudover anmodedes regeringen om at give yderligere information til ILO. Komiteen ville afvente Ekspertkomiteens næste rapport for at sikre, at der skete klare fremskridt i den nærmeste fremtid for at overholde konventionen.

Serbien: Konvention nr. 87 om fagforeningsfrihed og retten til at organisere sig

Ekspertkomiteen havde igennem en længere årrække bemærket restriktioner for arbejdsgivere til frit at etablere eller tilslutte sig organisationer. Samtidigt var der også beskyldninger om fysiske overfald på fagforeningsfolk og -medlemmer især indenfor undervisnings- og sundhedssektoren. Komiteen anmodede den serbiske regering om straks at foretage en uvildig undersøgelse af beskyldninger og rapportere resultatet heraf.

Komiteen noterede den serbiske regeringsrepræsentants forklaring om, at regeringen var i færd med at gennemgå arbejdslovgivningen i samarbejde med de sociale parter. Angående anklagerne om fysiske overfald tilkendegav hun, at regeringen ikke var bevidst om sådanne overfald. Når

regeringen modtog yderligere information herom, ville regeringen tage de nødvendige skridt for at løse problemet i henhold til konventionen. Regeringen klargjorde, at en lov var blevet vedtaget, som afskaffede det obligatoriske medlemskab af det Serbiske Handelskammer pr. 1. januar 2013.

Komiteen udtrykte alvorlig bekymring over det manglende fremskridt i forhold til at sikre, at handelskammeret igennem det lovpligtige medlemskab ikke modarbejdede arbejdsgivernes frie ret til at organisere sig. Komiteen fremhævede, at regeringen skulle afholde sig fra at blande sig i arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationers etablering og virke. Komiteen udtrykte dyb bekymring overfor regeringens favorisering af en enkelt arbejdsgiverforening, som var tæt knyttet til handelskammeret.

Komiteen noterede tilkendegivelsen om, at et lovforslag om fagforeningers registrering og virke var blevet udarbejdet. Regeringen opfordredes til at styrke den sociale dialog og til at accelerere de længe ventede skridt for at løse de tilbageværende problemer med at overholde konventionen. Komiteen opfordrede den serbiske regering til at anmode ILO om teknisk assistance for at sikre, at lovgivningen blev bragt i overensstemmelse med konventionen og videregive detaljeret information om disse fremskridt til Ekspertkomiteen.

Tyrkiet: Konvention nr. 87 om fagforeningsfrihed og retten til at organisere sig

Sagen omhandlede retten til en fri fagforeningskultur i både den private og offentlig sektor uden indblanding fra myndighederne. Sagen var seneste behandlet på arbejdskonferencen i 2010.

Komiteen noterede en regeringsrepræsentants forklaring om, at en forfatningsændring nu var trådt i kraft, som adresserede Ekspertkomiteens tidligere anmodninger. Angående andre ændringer af lovgivningen for fagforeninger gjorde repræsentanten opmærksom på, at ændringer i et demokrati tager tid, hvorfor en køreplan for de mulige lovgivningsmæssige ændringer ikke kunne udarbejdes. Tilbageholdelsen af nogle fagforeningsfolk havde været individuelle sager involverende vold, hærværk og demonstrationsafholdelse på ikke anviste steder.

Komiteen mindede om, at sagen havde været drøftet ved flere lejligheder og tog positivt imod forfatningsændringen. Komiteen noterede med bekymring nye beskyldninger om begrænsninger af foreningsfriheden og fagforeningernes mulighed for at forsamle sig. Regeringen opfordredes til at ændre lovgivningen således, at denne frihed ikke bliver krænket. Komiteen udtrykte ærgrelse over, at der ikke var sket fremskridt i forhold til at ændre en række love begrænsende fagforeningernes virke. Den tyrkiske regering opfordredes til at uddybe en handlingsplan og til give yderligere oplysninger til ILO.

Aserbajdsjan: Konvention nr. 138 om mindstealder for beskæftigelse

Sagen omhandlede børnearbejde, navnlig i landbrugssektoren, hvor en relativt stor andel af de arbejdende børn er ulønnede.

Regeringen fremlagde et skriftligt indlæg, hvoraf hovedparten var en resumering af de forskellige love og regler imod børnearbejde defineret som i ILO's konventioner, der fandtes i landet.

Arbejdstagernes repræsentant tog notits af det af regeringen fremlagte materiale, men bemærkede dertil blandt andet, at kun ca. 10 pct. af de arbejdende børn i Aserbajdsjan var lønnede.

Arbejdsgivernes repræsentant bemærkede, at regeringen ikke havde tilsendt ekspertkomiteen alle

efterspurgte informationer, herunder en oversigt over farlige brancher, hvor børn ikke måtte arbejde.

Komiteen påtalte, at landets lovgivning på området tilsyneladende ikke blev håndhævet tilstrækkeligt og understregede behovet for øget arbejdstilsyn. Det bemærkedes desuden, at det statistiske materiale, som regeringen fremlagde, på lange strækninger var i modstrid til det, der var indeholdt i ekspertkomiteens rapport. Regeringen blev derfor pålagt at fremlægge mere præcise oplysninger til ekspertkomiteen til brug for næste års rapport og opfordret til at søge teknisk bistand hertil hos ILO.

Amerika

Guatemala: Konvention nr. 87 om fagforeningsfrihed og retten til at organisere sig

Sagen omhandlede trusler, vold og mord imod fagforeningsfolk og en national lovgivning, der ikke levede op til konventionens bestemmelser.

Regeringen afgav et skriftligt indlæg, hvori den blandt andet tilkendegav, at den ikke accepterede brud på konventionen i form af chikanerier mod fagforeninger. Den havde gjort flere tiltag til imødegåelse heraf, blandt andet ved at styrke generaladvokaturen, anklagemyndigheden og arbejdstilsynets kompetencer i arbejdsretlige spørgsmål.

Arbejdsgiverrepræsentanten henledte opmærksomheden på, at der var tale om en tilbagevendende sag i komiteen, hvis hovedindhold havde været drøftet mindst 15 gange tidligere. Omfanget af vold i landet var stigende igennem det seneste årti, hvilket i vid udstrækning kunne henføres til narkorelateret kriminalitet. Regeringen havde ikke fremlagt tilstrækkelig dokumentation for at forholdene var blevet mærkbart forbedret, men skulle på den anden side have anerkendelse for at have samarbejdet med ILO om at forbedre forholdene i landet.

Arbejdstagerrepræsentanten gav udtryk for, at det var meget vanskeligt at observere målbare forbedringer i landet siden 2010, hvor sagen også blev behandlet i komiteen, samt at de anbefalinger, som besøgende delegationer havde givet regeringen, stort set var blevet overhørt.

Komiteen noterede sig regeringens informationer, samt at Ekspertkomiteen stadig udtrykte dyb bekymring over antallet af trusler, vold og mord og mangelfuld lovgivning i landet. Der udtryktes dyb bekymring over den stigende vold i landet samt en udbredt grad af straffrihed for forbrydelser relateret til konventionen. Ligeledes blev det påtalt, at ILO's tekniske assistance til Guatemala ikke havde medført mærkbare forbedringer. Komiteen udbad sig detaljeret information til ekspertkomiteen om situationen i landet samt, hvilke forbedringer regeringen reelt havde indført.

Canada: Konvention nr. 162 om sikkerhed ved anvendelse af asbest

Den canadiske arbejdskongres, CLC, havde på vegne af canadiske arbejdstagere rettet henvendelse til Ekspertkomiteen indeholdende kritik af visse forhold i den canadiske regerings arbejdsmiljøpolitik relateret til asbest. Bl.a. mente CLC, at asbestproduktion- og anvendelse helt skulle forbydes i Canada. Ekspertkomiteen havde påtalt, at regeringen ikke havde adresseret disse forhold tilstrækkeligt, herunder igennem konsultationer med arbejdstagerne, og opfordret landet til at levere en række informationer til komiteen.

Regeringen oplyste, at asbestregulativer var blevet opdateret i en række delstater, og at regeringen havde til hensigt at foretage trepartskonsultationer i spørgsmålet. Det lå i det hele taget regeringen stærkt på sinde, at produktion og anvendelse af asbest ikke måtte medføre gener for mennesker i Canada.

Arbejdstagernes repræsentant bemærkede, at der stadig var arbejdstagere i Canada, der blev ramt af asbestrelaterede sygdomme og tilkendegav, at der var opfundet nye mindre skadelige materialer, der kunne erstatte asbest. Repræsentanten henviste til en række europæiske lande, hvor anvendelse af asbest var blevet forbudt og opfordrede regeringen til at styrke dialogen med de sociale parter om problemet.

Arbejdsgivernes repræsentant bemærkede, at det var første gang, at Canadas overholdelse af denne konvention var sat til diskussion i komiteen. Han gjorde opmærksom på, at ekspertkomiteen havde fremhævet en række fremskridt på området gjort i de canadiske delstater. Fremstilling og anvendelse af asbest skulle kun forbydes i de tilfælde, hvor der ikke kunne garanteres for de involveredes sikkerhed.

Komiteen tog regeringens detaljerede indlæg og den efterfølgende diskussion til efterretning og bemærkede, at der i denne sag i høj grad var tale om, at der måtte ske behørig information om regeringens tiltag for at forbygge asbestskader. Regeringens bestræbelser på at overholde konventionen blev noteret, og det blev understreget, at Canada som et ledende asbestproducerende land havde en særlig forpligtelse til at opstille sikre rammer herfor. Regeringen blev anmodet om at redegøre for alle fremskridt på området fremover samt at engagere sig i en dialog med landets sociale parter om emnet.

Panama: Konvention nr. 87 om fagforeningsfrihed og retten til at organisere sig

Sagen omhandlede vold og trusler mod fagforeningsfolk, og nationallovgivning der forhindrede ansatte i at udøve deres ret til at organisere sig og strejke.

Regeringen noterede sig med tilfredshed, at ekspertkomiteen havde kategoriseret Panama under "cases of progress", hvilket betyder, at det anerkendes, at der er sket fremskridt i landet i forhold til at leve op til ILO's gældende konventioner. Derudover redegjorde regeringen for nogle initiativer samt lovgivning, der var blevet gennemført for at bringe Panama i overensstemmelse med konventionen.

Arbejdsgiverne anerkendte, at der var sket fremskridt i Panama, men påpegede at konventionen stadig på flere områder ikke blev efterlevet. Arbejdstagerne bemærkede, at Panama havde været behandlet i komiteen i fem ud af de seneste ti år, og at der på trods af dette stadig var flere tilfælde af vold og mord imod fagforeningsfolk i landet.

Komiteen noterede sig med tilfredshed, at ekspertkomiteen havde rapporteret om fremskridt i Panama, hvilket også var påkrævet, eftersom der havde været problemer med vold og overgreb mod fagforeningsfolk igennem mange år. Det blev ligeledes bemærket, at regeringsrepræsentanten havde anerkendt strejkeretten. Regeringen blev anmodet om løbende at rapportere til ILO om udviklingen i landet.

Uruguay: Konvention nr. 98 om kollektive forhandlinger

Sagen omhandlede arbejdstageres muligheder for at forhandle kollektivt og om social dialog.

Regeringen bemærkede indledningsvist, at Uruguay, med få undtagelser, altid var blevet betragtet som et foregangsland i forhold til demokrati og deraf udspringende rettigheder. Siden 2005 var den sociale dialog i landet blevet styrket i en proces, som ILO's generaldirektør havde udtrykt stor ros overfor. Regeringsrepræsentanten henviste desuden til forskellige lovgivning, som var blevet vedtaget i landet.

Arbejdstagerrepræsentanten antydede, at det ikke var efter ønske fra dem, at Uruguay var kommet på landelisten til dette års konference. Det blev bl.a. bemærket, at regeringen havde fulgt ekspertkomiteens henstilling om at nedsætte en trepartskomite til drøftelse af ILO-relaterede spørgsmål. Arbejdsgiverrepræsentanten gav udtryk for, at en lov, der var blevet vedtaget i 2009, opstillede for mange krav i forhold til kollektive forhandlinger, bl.a. om hvor, hvordan og hvorledes de skulle afholdes. Et af problemerne var, at aftaler kunne vedtages uden fuld trepartsensighed, men blot med regeringen og en af parterne.

Komiteen bemærkede, at fagforeningsvirke og kollektive forhandlinger var udbredt i Uruguay og forventede, at landet til fulde kunne leve op til konvention 98. Regeringen blev anmodet om fortsat at rapportere om udviklingen på området.

Honduras: Konvention nr. 122 om beskæftigelsespolitik.

Sagen omhandlede arbejdsløshed og mangel på en samlet beskæftigelsespolitik i Honduras.

Regeringen redegjorde for en række påtænkte initiativer, der havde til hensigt at fremme beskæftigelsen i landet. Arbejdsgiverne fremhævede, at det siden sagen sidst blev drøftet i komiteen i 1997, på grund af globaliseringen var blevet vanskeligere for små lande at tilrettelægge effektive beskæftigelsespolitikker. Regeringen burde dog alligevel gøre mere og inddrage de sociale parter i drøftelserne. Arbejdstagerne henlede opmærksomheden på, at der var høj arbejdsløshed og udbredt fattigdom i landet, samt at en stor del af de beskæftigede, navnlig de unge, ikke var socialt sikrede.

Komiteen noterede sig regeringens detaljerede indlæg, hvor der blev redegjort for en række initiativer. Det anerkendtes, at regeringen måtte kæmpe med store udfordringer, der bl.a. udsprang af landets store statsgæld og en hurtigt voksende befolkning. Regeringen blev opfordret til at arbejde videre med udfordringerne på arbejdsmarkedet og rapportere om udviklingen.

Paraguay: Konvention nr. 182 om de værste former for børnearbejde

Sagen omhandlede trafficking af børn til prostitution og husligt arbejde. Ekspertkomiteen havde i sin rapport blandt andet anført, at antallet af kendte sager ifølge pålidelige undersøgelser var steget betragteligt over de seneste år.

Regeringen fremhævede, at den var i gang med at skærpe lovgivningen på området og havde taget en række andre initiativer til at imødegå fænomenet, som den redegjorde for.

Arbejdstagerne bemærkede, at det var første gang, at Paraguay måtte give møde for komiteen i en sådan sag, der dog var velbegrundet, idet problemet var stærkt stigende i landet. Repræsentanten udtrykte et stærkt håb om, at regeringen ville sætte ind imod overtrædelserne i form af øget overvågning, politiarbejde og strafiltale. Arbejdsgiverne kvitterede for den udførlige information, som regeringen havde fremlagt, men understregede behovet for en styrket indsats.

Komiteen kvitterede for regeringens detaljerede indlæg og bemærkede dens tilsagn om gennemførelse af en række initiativer for at imødegå trafficking af børn. Dog udtryktes, på linje med en række andre indlæg, bekymring for, hvorvidt den gældende lovgivning, der i høj grad imødekom konventionens krav, blev håndhævet tilstrækkeligt. På den baggrund anmodedes regeringen om at fordoble sin indsats på området og modtage teknisk bistand fra ILO med henblik på at overholde konventionen.

Mexico: Konvention nr. 155 om sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen

Sagen omhandlede manglende sikkerhed på arbejdspladser, navnlig i kulmineindustrien, hvor 65 minearbejdere omkom i Pasta de Conchos-minen i 2006. Det var andet år i træk, at sagen blev drøftet i komiteen.

Regeringen oplyste, at sagen havde høj prioritet, og at man var gået i gang med at få kortlagt hele industrien, hvor der hidtil ikke havde været et fuldt overblik over, hvor der præcist blev udvundet kul. Satellitteknologi var blandet andet taget i brug, og arbejdstilsynet blevet styrket. Familien til ofrene for mineulykken i 2006 var blevet betalt en kompensation, der overgik, hvad loven foreskrev.

Arbejdsgiverne og arbejdstagerne gav udtryk for, at der var sket en del fremskridt, men at regeringen stadig havde en del arbejde at gøre for at øge sikkerheden i minerne. Blandt andet var der ikke tilstrækkeligt opsyn med børn i minerne.

Komiteen anerkendte, at regeringen havde gjort en indsats, men udtrykte bekymring over indsatsen imod mindreåriges arbejde i minerne. Det bemærkedes, at det statistiske materiale, som regeringen havde lagt frem, i høj grad stod i modstrid til de tal, der var angivet i ekspertkomiteens rapport. På den baggrund blev regeringen anmodet om at tilsende ekspertkomiteen mere gennearbejdet og detaljeret information og i øvrigt opfordret til at modtage teknisk bistand fra ILO i sagen.

Asien

Myanmar: Konvention 87 om fagforeningsfrihed og retten til at organisere sig

Regeringen oplyste, at de i samarbejde med ILO og landets handelskammer var i gang med at lave udkast til ny lovgivning om fagforeningsfrihed. Arbejdere havde desuden allerede ret til at organisere sig og demonstrere for deres rettigheder, ligesom forfatningen fra 2008 sikrede ytringsfrihed og forsamlingsfrihed.

Arbejdsgiverne beklagede, at Burma ikke gav yderligere information om fremskridt og indholdet af det nye lovudkast og frygtede, at den nye lov langt fra var færdig, og at Burma ville fortsætte med at bryde konvention 87. Arbejdstagerne læste navne på fængslede arbejdsaktivister højt og nævnte en række juridiske foranstaltninger som betød, at fagforeningsfrihed fortsat ikke eksisterede i Burma. EU og USA anerkendte Burmas indsats for at overholde konventionen, bad regeringen give kopier af den nye lov til ILO og ønskede beslutningen om, hvorvidt der skulle sendes en undersøgelseskommission til Burma, udsat til styrelsesrådet i november 2011, hvor man bedre kunne vurdere den nye regerings indsats. Canada var mindre positive, men ønskede ligeledes beslutningen om en undersøgelseskommission udsat. Rusland og Cuba opfordrede til styrket samarbejde mellem ILO og Burma og mente, den nye lov ville sikre Burmas overholdelse af konvention 87.

Regeringen afviste brugen af navnet "Burma" såvel som henvisninger til fængsling af arbejdsaktivister. Selv om den ny lov endnu ikke var færdig, havde arbejdere i landet omfattende rettigheder.

Komiteen bad regeringen øjeblikkeligt standse forfølgelse af personer associeret med fagforeninger og opfordrede regeringen til at acceptere udvidelse af ILO's lokale kontor til at dække konvention 87. Burma opfordredes ligeledes til at give ILO en kopi af udkastet til ny fagforeningslov. Komiteen bad regeringen intensivere indsatsen, så den kunne informere om tydelige forbedringer til styrelsesrådet til november 2011. Sagen noteres som en "dobbelt-fodnotesag" såvel som en sag om fortsat manglende implementering af konventionen.

Usbekistan: Konvention 182 om de værste former for børnearbejde

Sagen drejede sig om børnearbejde i forbindelse med bomuldsplukning. Usbekistan oplyste, at de gennem intensiv dialog med ILO og lovændringer forsøgte at overholde konvention 182 og fremhævede, at landets forfatning er i overensstemmelse med international lovgivning om børns rettigheder, minimumsalderen for børnearbejde er 16 år med særtilfælde på 15 år, og at det er ulovligt for børn at tage del i skadeligt arbejde. Lovgivningen blev håndhævet med straf til gerningsmænd. Usbekistan havde desuden i december 2010 nedsat en arbejdsgruppe, som skulle sikre, at landet levede op til ekspertkomiteens anbefalinger. Usbekistans økonomiske vækst og den obligatoriske skolegang på 12 år blev fremhævet, da dette medførte lavere andel af børnearbejde.

Arbejdsgiverne betvivlede sammenhængen mellem den økonomiske vækst og børnearbejde, da en stor del af jobskabelsen var sket indenfor landbrugssektoren, hvor brugen af børnearbejde i særligt bomuldshøsten var betydelig, og fremhævede manglende implementering af lovgivningen. Usbekistan blev opfordret til at øge gennemsigtigheden og acceptere en ILO højniveaumission til landet. Arbejdstagerne fremhævede Usbekistans systematiske brug af børnearbejde i bomuldsproduktionen, som medfører alvorlige helbredsproblemer og går ud over børnenes skolegang, og efterspurgte data om problemets omfang. Usbekistan burde indgive rapporter om udviklingen i omfanget af børnearbejde, acceptere en ILO højniveaumission, søge teknisk assistance fra ILO og samarbejde med ILO's børnearbejdsprogram IPEC. En arbejdstager fra Usbekistan påpegede, at Usbekistans regering adresserede årsagerne til børnearbejde og inkluderede NGO'er og fagforeninger i dette arbejde, og han mente, at forældre lod deres børn tjene lønpenge ved at deltage i arbejdet.

EU, Canada og USA anerkendte en positiv udvikling i forhold til lovgivningen, men var dybt bekymrede over den uændrede praksis med anvendelse af børnearbejde og opfordrede regeringen til at tillade en ILO højniveaumission inden bomuldshøsten for 2011. Singapore udtrykte ligeledes bekymring overfor håndhævelsen af lovgivningen mod børnearbejde, men mente regeringen havde demonstreret politisk vilje. Bolivia, Pakistan, Kina, Rusland, Hviderusland, Cuba, Aserbajdsjan og Turkmenistan roste Usbekistan for deres indsats mod eliminering af børnearbejde. Usbekistan takkede efterfølgende for de positive tilbagemeldinger og afviste påstande om manglende politisk vilje og gennemsigtighed. Arbejdsgiverne beklagede, at regeringens tale om gode intentioner ikke blev fulgt op af tilsvarende handlinger. Arbejdstagerne mente ikke, at Usbekistan havde givet klar tilkendegivelse af forståelse for problemets alvor.

Komiteen gentog dens dybe bekymring over den udbredte og systematiske anvendelse af børnearbejde i bomuldshøsten i Usbekistan og manglende handling, særligt at Usbekistan ikke havde givet konkret information om antallet af børnearbejdere involveret i bomuldshøsten. Regeringen opfordredes til at sikre effektiv implementering og forbyde tvangsarbejde og skadeligt

arbejde for børn under 18 år, tillade besøg af en ILO højniveaumission, søge ILO's tekniske assistance og samarbejde med IPEC. Sagen noteres som en "dobbelt-fodnote" sag.

Malaysia: Konvention nr. 19 om ligebehandling ved ulykker

Sagen omhandlede diskrimination af udenlandske arbejdere i forbindelse med godtgørelse ved industrielle ulykker. Arbejdstagerrepræsentanten fremførte, at udenlandske arbejdere, som udgjorde omkring 2 millioner i 2007, var dækket af ringere kompensationsvilkår end nationale arbejdere. ILO har haft fokus på sagen igennem flere år, uden at situationen har ændret sig.

Komiteen noterede, at udenlandske arbejdere i 1993 var blevet overført fra et system med periodiske overførsler til en ordning, hvor man kun blev tildelt et engangsbeløb, der alt i alt udgjorde et betydeligt lavere beløb. Derfor rummede dele af det Malaysiske sociale sikringsystem forskelsbehandling i strid med konventionen.

Komiteen udtrykte håb for, at "laboratiestudier" og trepartsconsultationer ville udgøre de rigtige rammer for en revurdering af situationen. Laboratiestudierne var blevet iværksat af regeringen i 2010 til at vurdere den malaysiske arbejdslovgivning, herunder mulige forbedringsområder for udenlandske arbejdere. Komiteen opfordrede regeringen til at genoverveje sin vurdering fra juli 2010, hvor det var blevet vurderet, at der ikke var behov for lovgivningsændringer. Ydermere opfordredes regeringen til at tage tilstrækkelige skridt til at bringe lovgivningen i overensstemmelse med konventionen.

Komiteen observerede, at lovgivningen underminerede det automatiske reciprocitetssystem, hvor statsborgere fra lande, der har ratificeret konvention, skal behandles lige med nationale indbyggere. Det vurderedes, at praktiske problemer i forhold til udbetaling af kompensationer til udlandet kunne blive overvundet i samarbejde med de relevante medlemsstater, som konventionen foreskrev.

Cambodja: Konvention nr. 87 om foreningsfrihed og retten til at organisere sig

Sagen omhandlede alvorlige tilfælde af vold og drab på ledende fagforeningsfolk samt den følgende lemfældige efterforskning og retsforfølgelse, navnlig af drabene på tre navngivne fagforeningsfolk. Diskrepans mellem praksis og landets lovgivning samt konventionen var også en del af sagen.

Komiteen noterede regeringens oplysninger om allerede besluttede tiltag, der bl.a. indeholdt planer om at reformere landets retsvæsen og uddannelse af retsvæsnen indenfor de fundamentale rettigheder til at organisere sig og overenskomstforhandle. Regeringen takkede for den tekniske assistance i forbindelse hermed. Komiteen beklagede, at der ikke var foretaget en upartisk og uvildig undersøgelse af drabene på de tre navngivne fagforeningsfolk. Komiteen opfordrede regeringen til at tage tiltag til at stoppe, at sådanne handlinger gik ustraffet hen.

Komiteen noterede sig Ekspertkomiteens bekymring omkring retssystemet og den FN-udsendte rapportørs rapport om menneskerettighedssituationen i Cambodja. Komiteen opfordrede regeringen til straks at vedtage foreslåede tiltag til at forbedre retssystemet samt sikre den fulde implementering af disse forslag. Komiteen noterede, at en lovgivningsreform var på vej og vurderede, at regeringen måtte intensivere sin indsats i forbindelse hermed. Cambodja opfordredes til at rapportere om alle tiltag til de relevante ILO-organer.

Pakistan: Konvention nr. 87 om foreningsfrihed og retten til at organisere sig

Sagen omhandlede manglende implementering af konventionens ret til at organisere sig. .

Komiteen noterede regeringens forklaring om, at den manglende implementering skyldtes regeringens generelle decentraliseringstiltag. Som følge af forfatningsændringen i 2010 var arbejdslovgivning flyttet til det regionale niveau, der nu var blevet ansvarligt for at lovgive og implementere indenfor dette område. De forskellige provinser var i færd med at vedtage relevant lovgivning. Samtidigt var relevant føderal lovgivning i den afsluttende fase.

Komiteen noterede Ekspertkomiteens bemærkning om en mangeårig diskrepans mellem lovgivning og konventionen på den ene side og på den anden side praksis i landet. Nye bekymringer om manglende føderal lovgivning blev også noteret af komiteen. Komiteen anmodede regeringen om straks at videregive alle relevante lovgivningsudkast til ILO for at sikre, at lovgivningen var i overensstemmelse med konventionen. Regeringen anmodedes også om at videregive anden relevant, regional lovgivning til Ekspertkomiteen. Endelig anmodede Komiteen regeringen om at foretage en uvildig undersøgelse af beskyldningerne om vold mod fagforeningsfolk og rapportere resultaterne til Ekspertkomiteen.

Fiji: Konvention nr. 111 om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv
Sagen omhandlede kønsdiskrimination på arbejdsmarkedet, herunder sexchikane.

Komiteen noterede sig Ekspertkomiteens bemærkning om, at en række tiltag var iværksat for at forhindre diskrimination, bl.a. et forslået initiativ om at sikre lige adgang til uddannelse. Komiteen noterede sig også Fijis strategier og konkrete tiltag til at fjerne upassende racemæssige kategoriseringer. Uddannelsesmæssige reformer bl.a. med fokus på handicappede og sager under den nationale lovgivning mod sexchikane blev også noteret af komiteen.

Komiteen anmodede Fiji om at sikre, at en række principper indeholdt i et charter om forandring, fred og fremskridt blev omsat til praksis. I forhold hertil opfordres regeringen til at ændre racediskriminerende lovgivning og praksis. Komiteen bemærkede også, at en ændring af beskæftigelsesreglerne havde medført, at offentlige arbejdsgivere var blevet undtaget for reglerne og dermed ikke-diskriminationsbestemmelserne. Der udtryktes bekymring om, hvorvidt denne udtagelse ville have en negativ effekt for ligebehandlingen for offentligt ansatte især i forhold til at udøve foreningsfrihed. Komiteen opfordrede Fiji til at sikre, at offentligt ansatte havde de samme rettigheder for ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, som andre har under de pågældende regler. Ydermere opfordredes regeringen til at sikre, at offentligt ansatte har adgang til de kompetente juridiske instanser til at kræve disse rettigheder overholdt.

På baggrund af kvindernes lave erhvervsfrekvens og høje arbejdsløshed anmodede komiteen Fiji om at tage konkrete skridt til at fremme ligestilling mellem kønnene. Komiteen udtrykte også bekymring over problemer i forhold til foreningsfrihed i landet og opfordrede regeringen til at etablere de nødvendige forhold herfor i samarbejde med ILO. Endelig opfordredes Fiji til at rapportere relevant information til ILO om bl.a. charteret, tiltag mod sexchikane og en foreslået anti-diskriminationslov.

Saudi Arabien: Konvention nr. 81 ang. arbejdstilsyn inden for industri og handel

Sagen omhandlede et mangelfuldt arbejdstilsyn samt manglende rapportering af statistisk information, hvorfor Ekspertkomiteen ikke kunne vurdere graden af overholdelse af konventionen.

Komiteen noterede sig den saudiarabiske forklaring om, at Ekspertkomiteen havde vurderet, at den nationale lovgivning for arbejdstilsyn var i fuld overensstemmelse med konventionen. Repræsentanten berettede også om en række initiativer taget for at forbedre systemet. Man noterede sig også den statistiske information, som repræsentanten afgav mundtligt såvel som skriftligt. Komiteen fremhævede vigtigheden af statistisk information for at vurdere overholdelsen af konventionen. Statistisk information omkring arbejdsforholdene for indvandrere var særligt vigtige pga. udbredelsen heraf i Saudi Arabien.

Regeringen blev opfordret til at levere yderligere information, herunder detaljeret og kønsopdelt information, inklusive antallet af registrerede overtrædelser. Regeringen blev også opfordret til at søge teknisk assistance fra ILO.

Sri Lanka: Konvention nr. 103 om beskyttelse af barslende

Ekspertkomiteen havde vurderet, at landet ikke levede op til konventionen på en række punkter og havde anmodet Sri Lankas regering om at tage lovgivningsmæssige tiltag for at overholde konventionen indenfor barselsområdet.

Komiteen noterede sig den srilankanske regerings forklaring om initiativer taget for at forbedre barselslovgivningen. Komiteen noterede sig regeringens erklæring om, at enhver diskrepans i forhold til konventionen ville blive underlagt trepartsdrøftelser. Korrigerende tiltag ville blive taget efter en vurdering af påvirkningen på kvinders beskæftigelse og de økonomiske konsekvenser heraf. En arbejdsgruppe bestående af regeringsrepræsentanter var allerede blevet nedsat for at vurdere diskrepansen. Regeringen lovede også at se nærmere på Ekspertkomiteens konkrete identificerede problemstillinger.

Komiteen udtrykte beklagelse over, at regeringen ikke havde taget konkret skridt for at adressere dette længerevarende problem. Komiteen håbede, at regeringen i den nærmeste fremtid ville gøre sit bedste for at tage lovgivningsmæssige skridt i forhold til alle de problemstillinger, som komiteen havde identificeret. Afslutningsvis var Komiteen positiv overfor, at regeringen ville benytte sig af ILO's tekniske assistance.

4. Komitéen om anstændigt arbejde for hushjælpere (domestic workers)

Husligt arbejde hører til blandt de ældste og vigtigste erhverv. Ikke desto mindre er husligt arbejde som erhverv globalt set ofte undervurderet og dårligt reguleret. Mange domestic workers oplever i dag at blive udnyttet, underbetalt og at være uden reguleret beskyttelse. Til billedet hører også rapporter om mishandling, misbrug og endog slavelignende tilstande; i mange lande udføres husligt arbejde tilmed i vid udstrækning af børnearbejdere og sårbare grupper af vandrende arbejdstagere. Endvidere er husligt arbejde fortsat en næsten usynlig beskæftigelse i mange lande. Det hænger sammen med, at husligt arbejde ikke foregår på fabrik eller kontor, men i private hjem, hvor den ansatte hushjælp tit vil opleve at arbejde i isolation.

Arbejdskonferencen 2011

På arbejdskonferencen afsluttede man forhandlinger påbegyndt på konferencen året før om en konvention med ledsagende henstilling om anstændigt arbejde for hushjælpere (decent work for domestic workers). Hensigten var en målrettet indsats for at forbedre de lovgivningsmæssige rammer på dette område og dermed at forbedre vilkårene for en stor og særligt udsat arbejdstagergruppe, der overvejende tæller kvinder.

Komitéen valgte som ny formand L. Cacadac, regeringsrepræsentant fra Filippinerne, og som ny viceformand P. Mackay, arbejdsgiverrepræsentant fra New Zealand, og som genvalgt viceformand H. Yacob, arbejdstagerrepræsentant fra Singapore. Som rapportør valgtes M. L. Escorel de Moraes, regeringsrepræsentant fra Brasilien.

Komitéen bestod fra start af 209 medlemmer², heraf 102 regeringsrepræsentanter, 35 arbejdsgiverrepræsentanter og 72 arbejdstagerrepræsentanter. Fra dansk side deltog Torben Lorentzen som regeringsrepræsentant, Henrik Schilder som arbejdsgiverrepræsentant og Jette Lykke som arbejdstagerrepræsentant. Komitéen holdt 18 møder.

Komitéens drøftelser tog udgangspunkt i resultatet af 1. behandlingen på sidste års konference. ILO-sekretariatet havde siden gennemgået tekstudkastet på baggrund af en høring og herunder foreslået mindre tilpasninger. Der var i år bred tilslutning til instrumentets form, som ellers sidste år havde været genstand for en afstemning. Ligeledes fastholdt man den originale ordlyd i det kompromis, der blev indgået efter sammenbruddet i forhandlingerne sidste år angående konventionens definitioner og undtagelsesmuligheder. Kompromiset indebar en ganske bred og omfattende definitionsbestemmelse og en snæver adgang til at undtage visse arbejdstagergrupper. Det lykkedes samtidig at få bilagt et lingvistisk strid om kønsneutralt sprogbrug i den franske og spanske oversættelse.

Man arbejdede derefter videre med konventionsforslaget til regulering af grundlæggende principper, herunder krav til mindstealder, til ansættelsesbevis, beskyttelse mod misbrug og chikane, arbejdstid, løn, arbejdsmiljø og social sikring samt særlig beskyttelse for vandrende arbejdstagere. En betydelig mængde ændringsforslag blev drøftet, hvor der på regeringssiden var EU- og IMEC-koordinering. Især i EU-gruppen var der et fortsat ønske om fleksibilitet i reglerne, ikke mindst med udgangspunkt i EU-rettens eksisterende standarder og den allerede høje beskyttelse inden for EU, men langt fra alle regeringer anerkendte behovet herfor. Igen i år var der ikke uventet lange drøftelser om ansættelsesbeviser, arbejdstid, beskyttelsen i forhold til vandrende arbejdstagere, arbejdsmiljø, social sikring og restriktioner for brug af private udbydere og bureauer.

---

² Komitéens medlemsantal blev ændret flere gange, hvor medlemmer blev til- eller afmeldt.

Henstillingens bestemmelser følger konventionens temaer, som ligeledes blev drøftet og færdigbehandlet.

Arbejdsgivergruppen stillede forslag til, at man skulle se på ikrafttrædelsesbestemmelsen for konventionen. I dag kræves der som udgangspunkt alene, at kun to lande skal ratificere en konvention, for at denne træder i kraft. Ligeledes er der ganske strikse regler for siden at opsige en allerede ratificeret konvention. I komitéen var der blandt regeringerne enighed om, at dette var en generel diskussion, som først burde drøftes på et generelt niveau. Forslaget faldt derfor, men der blev tilkendegivet vilje til at gå ind i disse generelle overvejelser.

Fra EU-side blev der i forløbet udtrykt en vis betænkelighed ved, at der fra mange hold blev tilstræbt en alt for detaljeret regulering, og ved, at disse arbejdstagere, som lever og arbejder i private hjem, ikke altid som minimum kan sikres samme beskyttelsesniveau som arbejdstagere i almindelighed. Ikke alle EU-lande kunne derfor stemme for det endelige resultat, fordi man allerede forudså ratificeringsproblemer.

EU endte dog med også at være forslagsstiller til en resolution, hvori man bad ILO's styrelsesråd overveje mulighederne for inden for ILO's rammer og budget at sikre størst mulig udbredelse og implementering samt at hjælpe med at indhente mere viden og yde teknisk bistand. En enig komité vedtog resolutionen.

Det vedtagne tekstforslag til konvention med ledsagende henstilling var efterfølgende til afstemning på konferencen og blev med stort flertal vedtaget. Ved afstemningen den 16. juni om konventionen stemte 396 for, 16 imod og 63 hverken for eller imod. I ILO er hver af de 183 stemmeberettigede medlemsstater repræsenteret ved to regeringsrepræsentanter samt en arbejdsgiver og en arbejdstager med hver sin uafhængige stemme. For Danmark stemte de to regeringsrepræsentanter og arbejdstagerrepræsentanten for, mens arbejdsgiverrepræsentanten stemte imod. Teksterne findes nu oversat som bilag til denne beretning.

5. Komitéen om social sikring

ILO-konferencen vedtog i 2008 på sin 97. samling en erklæring om social retfærdighed for en fair globalisering. Som opfølgning på erklæringen introduceredes i 2010 på den årlige konference et nyt system med løbende og tilbagevendende rapporteringer og drøftelser af 4 strategiske målsætninger.

En af disse 4 strategiske målsætninger er at udvikle og forbedre foranstaltninger til social beskyttelse (social protection). Denne målsætning om social beskyttelse var sat på dagordenen på arbejdskonferencen i juni 2011.

Som baggrund for drøftelsen havde ILO udarbejdet en omfattende rapport: ”Recurrent discussion report on the strategic objective of social protection (social security) 2011”.

Arbejdskonferencen 2011

Komitéen valgte Mr. Jean Feyder, regeringsrepræsentant fra Luxembourg, som formand, og Mr. Michel Barde, arbejdsgiverrepræsentant fra Schweiz, og Ms. Helen Kelly, arbejdstagerrepræsentant fra New Zealand, som viceformænd. Komitéen bestod af 198 medlemmer (96 regeringsrepræsentanter, 33 arbejdsgiverrepræsentanter og 69 arbejdstagerrepræsentanter). Komitéen holdt 12 møder. Fra dansk side deltog Torben Hede som regeringsrepræsentant, og Henning Gade som arbejdsgiverrepræsentant.

Drøftelsen var især fokuseret på spørgsmålet om indholdet af en eventuel ILO henstilling om implementering af et ”Social Protection Floor” som et middel til at sikre større udbredelse af social sikring. I rapporten er anført, at reelt kun 20 pct. af jordens befolkning i den erhvervsaktive alder er bredt dækket af social sikring.

Begrebet ”Social Protection Floor” skal ses i lyset af det fælles FN-initiativ Social Protection Floor Initiative (SPF-I) med ILO og WHO som de ledende aktører, der blev lanceret af FN’s Chief Executive Board for Coordination (UN CEB) i april 2009. I Global Jobs Pact, som ILO-arbejdskonferencen vedtog i juni 2009, er der henvist til begrebet. I ILO-sammenhæng refererer begrebet Social Protection Floor til, at alle sikres en vis minimumsindkomst og adgang til essentielle sundhedsydelser. I SPF-I-sammenhæng refererer begrebet til et bredere sæt af ydelser, fx også adgang til rent vand, bolig, uddannelse etc.

Drøftelsen i komitéen resulterede i et forslag til en resolution, der opfordrer til, at der ved den 101. arbejdskonference i 2012 bliver sat et punkt på dagsordenen om udarbejdelse af en Henstilling om Social Protection Floor i overensstemmelse med de af komitéen vedtagne konklusioner. Resolutionen blev vedtaget af ILO-konferencen.

Konklusionerne understreger, at en eventuel henstilling skal tillade, at hver medlemsstat designer og implementerer et Social Protection Floor i henhold til nationale omstændigheder og prioriteringer samt eget valg af metoder og tidsrammer for gradvis implementering. Det forudsættes altså, at der ikke søges udformet én model, der skal passe på alle.

Resolutionen skal ses i lyset af, at ILO har valgt en pragmatisk 2-ledet strategi for udbredelse af social sikring. En horisontal dimension som søger at udbrede et sæt grundlæggende garanterede ydelser (et Social Protection Floor) til så mange som muligt og så hurtigt som muligt, og en vertikal dimension der søger at inddrage flere og højere ydelser op til et niveau, der mindst svarer til kravene i ILO’s vigtigste konvention om social sikring (nr. 102 om minimumsnormer for social

sikring, som Danmark har ratificeret). Denne strategi er udtryk for en realistisk erkendelse af, at mange fattige lande ikke inden for en overskuelig tid vil være i stand til at opfylde kravene i ILO's nuværende konventioner om social sikring, specielt konvention nr. 102 om sociale minimumsstandarder.

I de vedtagne konklusioner er endvidere bl.a. anført,

- at social sikring er en langsigtet investering i mennesker, og at mange medlemslande uanset deres udviklingsniveau har implementeret elementer af et Social Protection Floor. Et Social Protection Floor bør finansieres af landets egne ressourcer, men der kan være tilfælde, hvor dette ikke er muligt. Internationalt samarbejde kan være hjælp for det enkelte land til at komme i gang med processen og udvide det nationale ressourcegrundlag,
- at en række ILO standarder og specielt Konvention nr. 102 udgør et enestående sæt af minimumsstandarder for social sikring, som er internationalt accepterede. Konvention nr. 102 vil fortsat tjene som benchmark og reference ved en gradvis udvikling af nationale sociale sikringssystemer,
- at ILO opfordres til at styrke organisationens ledende rolle med hensyn til at fremme udbredelsen af Social Protection Floor både på internationalt og nationalt niveau med deltagelse af organisationens medlemmer og i partnerskab med andre internationale organisationer,
- at ILO opfordres til i samarbejde med organisationens medlemmer at etablere en "Social Security Best Protection Guide", der kan tjene som benchmark for forskellige muligheder for udvikling af social sikring.

6. Komitéen vedr. arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn.

ILO havde ved arbejdskonferencen 2011 lagt op til, at komitéen om *labour administration og labour inspection* skulle drøfte konsekvenserne af globalisering, den teknologiske og demografiske udvikling samt især den økonomiske krise for arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn. Hensigten var at drøfte, hvordan Arbejds- og Beskæftigelsesministerier fortsat kan sikre en stærk og tilpasningsdygtig arbejdsadministration og arbejdstilsyn.

Drøftelserne tog udgangspunkt i den fremsendte rapport ”*Labour administration and labour inspection*”. Rapportens første del beskriver de vilkår og ændringer, som de forskellige landes arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn har været underlagt. Globaliseringen og den globale økonomiske krise har betydet nye udfordringer og muligheder for arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn.

Rapportens første del beskriver, hvordan udviklingen har resulteret i, at medlemsstaterne har arbejdet på at forbedre arbejdsmarkedsadministrationens effektivitet, herunder specielt den offentlige arbejdsformidling (PES), f.eks. ved at indføre moderne forvaltningsmetoder, øge brugen af outsourcing, og af forskellige former for informations- og kommunikationsteknologi (IKT), samt ved at decentralisere og uddelegere arbejdsmarkedsadministration til lokale myndigheder.

Rapportens anden del beskriver, hvordan udviklingen har påvirket arbejdstilsynets³ udfordringer såsom fx ressourceknaphed samt vilkårene for at føre tilsyn i forhold til de fire fundamentale principper og rettigheder i arbejdslivet,⁴ ligesom den har givet en række nye udfordringer såsom identificering af nye og komplekse risici, bl.a. som følge af nanoteknologi.

Arbejdskonferencen 2011

Komitéen bestod i udgangspunktet⁵ af 194 medlemmer, heraf 101 regeringsrepræsentanter, 32 arbejdsgiverrepræsentanter og 61 arbejdstagerrepræsentanter. Fra dansk side deltog Müzeyyen Boztoprak som regeringsrepræsentant, Maja Bejbro Andersen som arbejdsgiverrepræsentant og Jan Kahr som arbejdstagerrepræsentant.

Komitéen valgte Gundla Kvam (regeringsrepræsentant fra Norge) som formand og Mthunzi Mdwaba (arbejdsgiverrepræsentant fra Sydafrika) og Sam Gurney (arbejdstagerrepræsentant fra Storbritannien) som viceformænd. Vera Albuquerque valgtes til rapportør.

Der var i komitéen bred enighed om, at arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn står overfor store udfordringer som følge af globalisering og den teknologiske udvikling, samt at den økonomiske krise har forstærket disse udfordringer. Der var derfor bred enighed om, at der er behov for at styrke en mere tilpasningsdygtig arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn, der - i samarbejde med andre offentlige institutioner og arbejdsmarkedets parter - kan sikre overholdelse af arbejdsmarkedslovgivning og beskyttelse af arbejdstagere.

Arbejdstagerrepræsentanten ønskede at sætte fokus på, at det er afgørende for arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn, at regeringerne ratificerer og implementerer de

---

³ Arbejdstilsyn er bredere defineret her end danske arbejdstilsyn, idet opgaveområder for tilsyn ifølge ILO og de dertilhørende konventioner også omfatter tilsyn med uformel økonomi, ansættelsesforhold, socialt bedrageri etc.

⁴ Foreningsfrihed samt bekæmpelse af tvangsarbejde, børnearbejde og diskrimination.

⁵ Komitéens medlemsantal blev ændret flere gange, hvor medlemmer blev til- eller afmeldt.

relevante konventioner. Dette indebærer bl.a. en styrkelse af, at arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn er et offentligt ansvar og skal forblive sådan, især hvad angår håndhævelses- og sanktionsmulighed på dette område. At der er behov for nationalt koordinerede programmer og handlingsplaner, samt at arbejdsmarkedets parter har en afgørende rolle i sikring af en effektiv og velfungerende arbejdsmarkedsadministration og et effektivt arbejdstilsyn.

Arbejdsgiverrepræsentanten var enig med arbejdstagerrepræsentanten og understregede samtidig, at arbejdsmarkedsadministrationen og arbejdstilsyn skal sikre et optimalt og fleksibelt miljø for virksomheder, og at det er vigtigt, at det offentlige kombinerer sanktioner med forebyggende arbejde på virksomhederne fx ved at hjælpe virksomheder med sikkerhedskultur og forebyggelse. Det blev understreget, at der er behov for i højere grad at fokusere på de gode eksempler, herunder hvordan udfordringer løses, og hvordan arbejdsmarkedslovgivning håndhæves, samt hvordan sikkerhedskultur understøttes, og at ILO bør understøtte udveksling af sådanne gode eksempler.

Ungarn fremhævede på vegne af EU arbejdsmarkedets parters konsultative rolle i forhold til myndighederne for at sikre effektiv arbejdsmarkedsadministration og et effektivt arbejdstilsyn. At håndhævelse forsat er og skal forblive et offentligt ansvar samt at de offentlig-private initiativer er et godt supplement til det offentlige ansvar for håndhævelse.

Komitéen vedtog en resolution, der redegør for anerkendelse af vigtigheden af en stærk arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn og opfordrer ILO til at gøre medlemslandene og arbejdsmarkedets parter i disse lande opmærksom på konklusionerne. Herefter opfordredes ILO's styrelsesråd til at være opmærksom på dette område, når der i 2011 og 2012 i budgettet allokeres ressourcer til programmer mv.

Konklusionerne indeholdt 22 punkter, hvori arbejdsmarkedsadministrationens og arbejdstilsynets betydning og vigtighed understreges, herunder som centrale elementer for god offentlig ledelse (good governance). Herudover anbefalede komitéen ILO's styrelsesråd at overveje et treparts-ekspertmøde, der behandler spørgsmålet om private initiativer indenfor arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn. ILO-sekretariatet opfordres endvidere til at fokusere på en række områder for at styrke arbejdsmarkedsadministration og arbejdstilsyn, bl.a.:

- Arbejde for at fremme ratifikation og implementering af konventioner mv.
- Opmuntre regeringer til at styrke arbejdsmarkedets parters rådgivende rolle, bedre samarbejde landene imellem og udveksling af best practice mv.
- Anbefalinger til forskning bl.a. vedr. udfordringer for effektivt tilsyn herunder konsekvenserne af stigende outsourcing, underkontrakter, uddannelsesmetoder mv. for tilsynsførende.
- Anmodning til Styrelsesrådet om at overveje et internationalt trepartsmøde om private initiativer indenfor arbejdstilsynets område.

Bilag 1: Beskæftigelsesminister Inger Støjbergs tale ved konferencen

Mr. President, colleagues, ladies and gentlemen!

This year, the International Labour Conference meets for its one hundredth session. And we are all invited to take part in the celebration of the anniversary of the ILC.

Once again, governments, employers and workers from one hundred and eightythree countries are meeting to set new landmarks: new landmarks in ILO's common action to improve social protection as well as secure fair and decent conditions of life and work all over the world. And these landmarks are set in the spirit of tripartism and social dialogue.

Recently, I participated in two other centennial anniversaries in Denmark, where we also praised tripartism and social dialogue - namely the anniversaries of both the Danish Labour Court and the Danish Public Conciliation Service. They are both central institutions in our flexible and successful tripartite model. A model which is built on the philosophy that the social partners know what challenges the labour market is facing right now. Therefore they are the best at finding solutions to these challenges and adapting to them.

This is why, in Denmark, pay and working conditions are laid down in collective agreements between trade unions and employers' organizations.

Denmark owes a lot of our economic and social progress to our tripartite model. At the same time, we are aware that the spirit of tripartism and social dialogue is the result of many years of hard work.

This is the second time I am participating in the ILC. This year is special to me, because Denmark has been elected as one of the titular members of the Governing Body. I would like to thank you for entrusting us with this important position. Denmark is committed to doing our very best.

I would also like to thank the Director General, Mr. Somavia, for his excellent and visionary report at this year's conference. And for his efforts to foster collaboration between the ILO and other multilateral institutions like the IMF and the G20 - a collaboration that Denmark strongly supports. The fact that *Decent Work* is on the international agenda is a result of this cooperation. It is very important that we maintain our focus on this issue also - or maybe even more so - in times with financial constraints.

The financial crisis has forced countries to make dramatic cuts to their budgets. We all have to choose between essential tasks and services. In times like these, it is even more important that the ILO delivers. We all expect value for money, effectiveness and efficiency. Therefore, we strongly encourage the ILO to constantly look for ways to improve its work.

Since 2009, efforts have been made to improve the Governing Body. These efforts are based on the consensus among ILO members that improvements are both necessary and possible. The reform package which has recently been agreed is the result of impressive work by all members and by the Office.

One main task ahead of us now is to secure a proper implementation of the reform of the Governing Body. We should not make light of this. It is up to the secretariat as well as governments, employers and workers to do their very best to ensure that the reform will be transposed into real improvements, so that the ILO remains relevant and respected.

We are all responsible for making the reform a success. And we all have a common interest in a strong, relevant and well functioning ILO which can contribute to fair globalization through decent work for all women and men.

I can assure you that Denmark will contribute to this important agenda. Thank you for your attention!

Bilag 2: Jørgen Rønnests (DA) tale ved konferencen

Mr. President, Ladies and Gentlemen.

I am speaking on behalf of the employer delegates from the Nordic countries, Denmark, Finland, Iceland, Norway and Sweden.

The goals and aspirations of the decent work agenda can only be realized if we recognize that it is about real people and their lives.

If we want to improve the living conditions of people and give them opportunities to prosper policies will have to be put in place that establish the right framework conditions for all actors or stakeholders including private businesses small, medium sized and large.

People and businesses respond to the incentives they encounter and not to the aspirations or intentions of politicians whether national or international.

In a recently published biography on President Barack Obama's mother Ann Dunham; "A singular Woman" by Jenny Scott – Ann Dunham is quoted by a friend saying: "Don't conclude before you understand. After you understand, don't judge".

This is certainly a wise observation equally applicable to individuals and organizations big or small. Don't conclude before you understand. After you understand don't judge.

I am afraid this has not always been the case in ILO. It should be because it is right but also because it will make ILO much more effective in reaching its objectives.

To understand before we are to conclude we have to recognize and accept that change has taken place and will be taking place and that traditional remedies and instruments are no longer effective, acceptable or relevant.

The last twenty years in particular have seen dramatic changes: massive innovations in technology have changed every industry and sector as well as people's lifestyles; liberalized economies have opened up markets and presented major opportunities to reduce poverty.

We need a clear and concise indication of what ILO can offer as advice and assistance to solve the problems we are facing. ILO has a unique position and very specific responsibilities that no other organization has. I believe this gives ILO many opportunities to influence and shape developments but it is at the same time a heavy responsibility if we fail to fill this role.

We do that by offering the proper business environment for enterprises; that makes it possible for companies to invest, to produce and to grow and to create jobs.

It is necessary to recognize the role the private sector has to play if we are to have a job rich growth or for that matter to have sustainable growth at all. Jobs are not coming automatically. Policies will have to support growth by modernising labour markets and social security systems, by increasing employability.

Each country's government remains the only legitimate actor to undertake the social and political balancing required giving effect to the policy needs of its society. We do not all share the same

history, religion or development. There is no “one-size-fits-all” solution. We need to avoid the generalities of policies responses so common in this organization.

To fulfill its mission ILO’s role has to be assisting countries in creating jobs, wealth and social security for all – and in that order without jobs no wealth and no social security.

ILO has to offer everybody policy advice and solutions based on facts and solid analysis and avoid at all cost ideological wishful thinking.

ILO has to be truly tripartite. It cannot be successful if it does not fully consider the view of all its constituents.

ILO must be a true knowledge organization rather than simply an organization giving its own opinion. It needs to understand more and judge less.

Thank you for your attention.

Bilag 3: Marie-Louise Knupperts (LO) tale ved konferencen

Tale til Plenarforsamlingen på ILO's arbejdskonference i Geneve 2011 af LO-Sekretær Marie-Louise Knuppert fra Landsorganisationen i Danmark.

Mr. President.

This is not only the 100 session of the ILC, it is also the first time we have decided to include one of the most vulnerable groups of workers in the world, namely the 100 million domestic workers, mostly women, caring and cleaning on a global scale.

We have a history in this house, for explicitly excluding domestic workers from all other conventions – and therefore I am extremely happy for this result.

It is, in other words, one of the first time we reach out to workers in the informal economy – and on the informal labour market.

We owe a lot of thanks to all the trade unions and other organizations which have created the momentum and led to - not only the convention text, but also a recommendation.

The message is clear: Where there is a will there is a way.

This new instrument will help trade unions to put pressure on their governments – and I am confident that this will lead to better working conditions for millions and millions of women all over the world.

Mr. President

Around the world, workers are trying to claim basic rights to decent work and a decent life. In too many countries workers are being met with sackings, violence and in extreme cases murder by governments and by employers and businesses.

The global trends include governments not enforcing labour laws, lack of support for the funding of inspection or protection, the lack of rights and abuse of migrant labour across the world, but particularly in the Gulf States, and the exploitation of the mainly female workforces in the world's export processing zones.

Across the Middle East governments trying to repress their people engaged in trying to better their lives economically through union representation, better wages and collective bargaining. Independent trade unions are essential to improving the living standards of ordinary workers across the globe. Many unionists put their lives on the line fighting for basic rights.

Mr. President

In many years throughout the world we have seen repeated attempts to reduce levels of social protection.

In response to the global crises it's important to understand that social protection could contribute to avoiding the risk of deep depression, not only against unemployment, but also through the provision of pensions, health care and family benefits.

The ILO standards play a vital role in setting out the fundamental principles of a public collective social security system based on solidarity for its funding.

Therefore we regret that, despite growing recognition of the importance of social security in times of crises, in many countries social security schemes are once again the favourite target of programmes to adjust public finance, especially in many austerity programmes in European countries under pressure from the European Union and the IMF.

What is needed is sound governance of social security in all countries remembering the linkages to key ILO standards and to associate the social partners actively in social security policy and governance.

You can't have a decent work or a decent life without social protection. Therefore we support and look forward to the discussion next year.

I also welcome the conclusions from the committee on labour administration and labour inspection. Decent work and a safe working environment are cornerstones in any civilisation, and public employment service and public labour inspection are systems that shall ensure this by enforcing labour standards.

And now is the time to ensure that the provision of labour law shall apply equally to all workers including all in the public sector, the informal economy, in the export processing zones (EPZs) and also for domestic workers.

The tripartite social dialogue is the heart of the ILO and I call on all governments to ensure national tripartite committees to address problems around labour law enforcement and inspection - remembering that effective tripartism requires freedom of association.

Mr. President.

The ILO must continue its important efforts to obtain better working conditions and social justice for the millions of workers around the world.

Thank you,

Bilag 4: Konvention om anstændigt arbejde for hushjælpere

TEKSTEN TIL KONVENTION nr. 189 OM ANSTÆNDIGT ARBEJDE FOR HUSHJÆLPERE

Den Internationale Arbejdsorganisations arbejdskonference,

der er blevet sammenkaldt i Genève af Det Internationale Arbejdsbureaus Styrelsesråd, og som er trådt sammen til sin 100. samling den 1. juni 2011, og

som er opmærksom på Den Internationale Arbejdsorganisations forpligtelse til at fremme anstændigt arbejde for alle ved gennemførelse af målene i ILO-erklæringen om fundamentale arbejdsprincipper og arbejdstagerrettigheder og ILO-erklæringen om social retfærdighed for en fair globalisering, og

som anerkender hushjælperes væsentlige bidrag til den globale økonomi, herunder ved bedre lønnede jobmuligheder for arbejdende kvinder og mænd med familieforpligtelser, bedre muligheder for at drage omsorg for den aldrende befolkning, børn og handicappede, samt betydelige indkomstoverførsler i og imellem lande, og

som tager hensyn til, at husligt arbejde fortsat er undervurderet og usynligt, og at arbejdet hovedsageligt udføres af kvinder og piger, hvoraf mange er migranter eller hører til de dårligst stillede grupper og er særligt udsatte for forskelsbehandling i forhold til vilkår for beskæftigelse og arbejde, samt for andre misbrug i forhold til menneskerettigheder, og

som tager i betragtning, at i udviklingslande med historisk set sparsomme muligheder for formel beskæftigelse, udgør hushjælpere en væsentlig del af den nationale arbejdsstyrke og er derfor blandt den mest marginaliserede gruppe, og

som erindrer om, at de internationale arbejdskonventioner og henstillinger gælder for alle arbejdstagere, herunder hushjælpere, medmindre andet er angivet, og

---

som har bemærket sig, at følgende har særlig relevans for hushjælpere: Konvention nr. 97 om migration med henblik på lønnet beskæftigelse (1949), Konvention nr. 143 om vandringer af arbejdstagere under utilbørlige forhold samt fremme af vandrende arbejdstageres lige muligheder og ligebehandling (1975), Konvention nr. 156 om lige muligheder for og ligebehandling af mandlige og kvindelige arbejdstagere: arbejdstagere med familieforpligtelser (1981), Konvention nr. 181 vedrørende private arbejdsformidlinger (1997), samt Henstilling nr. 198 vedrørende arbejdsforholdet (2006) såvel som ILO's multilaterale rammeprogram om arbejdskraftvandring: De ikke-bindende principper og retningslinjer for arbejdskraftvandring (2006),

som anerkender de særlige forhold, hvorunder husligt arbejde udføres, hvilket gør det ønskværdigt at supplere generelle standarder med specifikke standarder for hushjælpere, således at disse kan gøre fuld brug af deres rettigheder, og

som erindrer om andre relevante internationale instrumenter, for eksempel verdenserklæringen om menneskerettigheder, den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, den internationale konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, den internationale konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder, FN-konventionen om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet, i særdeleshed FN's protokol om forebyggelse, bekæmpelse og retsforfølgning af menneskehandel, særligt handel med kvinder og børn og FN's protokol om bekæmpelse af smugling af migranter til lands, ad søvejen og ad luftvejen, konventionen om barnets rettigheder samt den internationale konvention om beskyttelse af alle vandrende arbejdstageres og deres familiemedlemmers rettigheder, og

som har besluttet at vedtage visse forslag vedrørende anstændigt arbejde for hushjælpere, hvilket er det fjerde punkt på dagsordenen på denne samling, og

som har besluttet, at disse forslag skal have form af en international konvention,

vedtager i dag den 16. juni 2011

følgende konvention, som betegnes konventionen om hushjælpere af 2011.

Artikel 1

I denne konvention

- (a) skal »husligt arbejde« forstås som arbejde, der udføres i eller for en husholdning eller husholdninger,
- (b) skal »hushjælper« forstås som enhver person, der arbejder med husligt arbejde inden for et ansættelsesforhold,
- (c) er en person, der kun lejlighedsvist eller sporadisk udfører husligt arbejde og ikke på erhvervsbasis, ikke en hushjælper.

Artikel 2

1. Denne konvention gælder for alle hushjælpere.
2. Enhver medlemsstat, som ratificerer denne konvention, kan - efter samråd med de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer og om muligt med de organisationer, der er repræsentative for hushjælpere og arbejdsgivere til hushjælpere - helt eller delvist undtage følgende fra dets anvendelsesområde:
  - (a) kategorier af arbejdstagere, for hvilke andre regler, som minimum, sørger for tilsvarende beskyttelse,
  - (b) begrænsede kategorier af arbejdstagere, for hvilke der gælder særlige problemer af væsentlig karakter.
3. Enhver medlemsstat, der benytter sig af den mulighed, der gives i det foregående stykke, skal i sin første rapportering om anvendelsen af denne konvention i henhold til artikel 22 i ILO's forfatning angive, hvilke særlige kategorier af arbejdstagere der herefter er undtaget samt grundlaget for en sådan undtagelse, og skal i efterfølgende rapporteringer nærmere beskrive, hvilke foranstaltninger der er truffet med henblik på at udvide anvendelsen af konventionen til at omfatte de pågældende arbejdstagere.

Artikel 3

1. Enhver medlemsstat skal træffe foranstaltninger for at sikre effektiv fremme og beskyttelse af alle hushjælperes menneskerettigheder, som fastsat i denne konvention.

2. Enhver medlemsstat skal i forhold til hushjælpere træffe de foranstaltninger, der er fastsat i denne konvention, med henblik på at respektere, fremme og realisere de grundlæggende principper og rettigheder for arbejdet, især:
  - (a) foreningsfrihed og effektiv anerkendelse af retten til kollektive forhandlinger,
  - (b) afskaffelse af alle former for tvungent eller pligtmæssigt arbejde,
  - (c) effektiv afskaffelse af børnearbejde,
  - (d) afskaffelse af forskelsbehandling i relation til arbejds- og ansættelsesforhold.

3. Medlemsstater skal med deres foranstaltninger sikre, at hushjælpere og arbejdsgivere til hushjælpere har foreningsfrihed, samt effektivt anerkende retten til kollektive forhandlinger, og medlemsstaterne skal beskytte retten for hushjælpere og arbejdsgivere til hushjælpere til selv at oprette og at melde sig ind i organisationer, sammenslutninger og foreninger under hensyntagen til vedtægterne for den pågældende organisation.

Artikel 4

1. Enhver medlemsstat skal fastsætte en minimumsalder for hushjælpere. Den skal stemme overens med bestemmelserne i Konvention nr. 138 om minimumsalder for adgang til beskæftigelse (1973) og Konvention nr. 182 om forbud mod og omgående indsats for afskaffelse af de værste former for børnearbejde (1999), og som ikke må være fastsat under den minimumsalder, der gælder ifølge nationale love og regler for arbejdstagere generelt.

2. Ethvert medlem skal træffe foranstaltninger for at sikre, at det arbejde, der udføres af hushjælpere under 18 år og over

minimumsalderen for beskæftigelse, ikke fratager dem obligatorisk skolegang eller forstyrrer deres muligheder for at deltage i videregående uddannelse eller erhvervsuddannelse.

Artikel 5

Enhver medlemsstat skal træffe foranstaltninger, der skal sikre, at hushjælpere effektivt beskyttes mod alle former for misbrug, chikane og vold.

Artikel 6

Enhver medlemsstat skal træffe foranstaltninger, der sikrer, at hushjælpere, ligesom arbejdstagere generelt, har rimelige ansættelsesvilkår såvel som ordentlige arbejdsforhold, og, såfremt de bor i husstanden, lever under ordentlige forhold med respekt for privatlivet.

Artikel 7

Enhver medlemsstat skal træffe foranstaltninger, der sikrer, at hushjælpere oplyses om deres arbejdsvilkår og -betingelser på en passende, beviselig og forståelig måde, om muligt helst gennem skriftlige aftaler i henhold til nationale love, regler eller kollektive overenskomster, især vedrørende:

- (a) arbejdsgiverens og arbejdstagerens navn og adresse,
- (b) de(t) normale arbejdssted(er)s adresse,
- (c) startdato, og kontraktens varighed, hvis den gælder for en bestemt periode,
- (d) den type arbejde, der skal udføres,
- (e) løn, lønberegningsmetode og betalingsintervaller,
- (f) de normale arbejdstimer,
- (g) betalt årlig ferie samt daglige og ugentlige hvileperioder,
- (h) bestemmelser om kost og logi, hvis relevant,
- (i) prøveperiode, hvis relevant,
- (j) hjemsendelsesvilkår, hvis relevant, og
- (k) vilkår og betingelser i forbindelse med ansættelsesophør, herunder eventuel varslingsperiode ved opsigelse fra enten hushjælperens eller arbejdsgiverens side.

Artikel 8

1. Nationale love og regler skal indeholde krav om, at migranter, der arbejder som hushjælpere, som rekrutteres i ét land til husligt arbejde i et andet land, modtager et skriftligt jobtilbud eller en ansættelsesaftale, der er retsgyldig i det land, hvor arbejdet udføres, under hensyntagen til de ansættelsesvilkår og -betingelser, der fremgår af artikel 7, før hushjælperen krydser nationale grænser med henblik på at udføre det huslige arbejde, som tilbuddet eller aftalen gælder for.
2. Det foregående stykke finder ikke anvendelse for arbejdstagere, der har bevægelsesfrihed i forhold til beskæftigelse i henhold til bilaterale, regionale eller multilaterale aftaler, eller indenfor rammerne af regionale, økonomiske integrationsområder.
3. Medlemsstater skal træffe foranstaltninger til samarbejde for dermed at sikre effektiv anvendelse af bestemmelserne i denne konvention for migranter, der arbejder som hushjælpere.
4. Enhver medlemsstat skal ved love eller administrative bestemmelser eller andre foranstaltninger nærmere beskrive de forhold, hvorunder migranter, der arbejder som hushjælpere, er berettiget til hjemsendelse ved udløb eller ophør af ansættelseskontrakten, som de blev rekrutteret ved

Artikel 9

Enhver medlemsstat skal træffe foranstaltninger, der sikrer, at hushjælpere:

- (a) har frihed til selv at nå til enighed med deres arbejdsgiver eller potentielle arbejdsgiver om, hvorvidt de skal bo i husstanden,
- (b) der bor i husstanden ikke er forpligtet til at blive i husstanden eller sammen med medlemmerne af husstanden under daglige og ugentlige hvileperioder eller årlig ferie, og
- (c) har ret til selv at opbevare deres egne rejse- og identitetsdokumenter.

Artikel 10

1. Enhver medlemsstat skal træffe foranstaltninger til at sikre ligebehandling mellem hushjælpere og arbejdstagere generelt, hvad angår normale arbejdstimer, overarbejdsbetaling, daglige og ugentlige hvileperioder og betalt årlig ferie i henhold til nationale

love, regler eller kollektive overenskomster under hensyntagen til de særlige forhold, der gælder for husligt arbejde.

2. Ugentlig hvile skal være af mindst 24 timers uafbrudt varighed.
3. Perioder, hvor hushjælpere ikke frit kan disponere over deres tid og skal være til rådighed for husholdningen, hvis arbejdsgiveren måtte ønske det, skal anses for arbejdstimer i det omfang, dette er fastlagt i nationale love, regler og kollektive overenskomster eller eventuelle andre regler, der er forenelige med national praksis.

Artikel 11

Enhver medlemsstat skal træffe foranstaltninger til sikring af, at hushjælpere modtager en mindsteløn, hvor en sådan regulering eksisterer, og at der ikke må ske lønmæssig forskelsbehandling på grund af køn.

Artikel 12

1. Hushjælpere skal aflønnes direkte med kontanter og i regelmæssige intervaller, dog mindst en gang om måneden. Betaling kan med den pågældende arbejdstagers samtykke ske via bankoverførsel, bankcheck, postgirokonto, betalingsordre eller anden lovlig pengebetaling, medmindre andet er fastlagt i nationale love, regler og kollektive overenskomster.
2. Nationale love, regler, kollektive overenskomster eller voldgiftskendelser kan omfatte betaling af en begrænset andel af hushjælperes løn i form af naturalier, der ikke er mindre gunstigt end, hvad der er normalt for andre kategorier af arbejdstagere, forudsat at der træffes foranstaltninger til sikring af, at sådanne naturalier aftales med arbejdstageren, at naturalier kan anvendes personligt og til fordel for arbejdstageren, og at den anslåede pengeværdi er rimelig.

Artikel 13

1. Enhver hushjælper har ret til et sikkert og sundt arbejdsmiljø. Enhver medlemsstat skal under hensyntagen til nationale love, regler og praksis træffe effektive foranstaltninger, der med behørig hensyntagen til de særlige forhold, der gælder for husligt arbejde, sikrer hushjælperes arbejdsmiljø.

2. Foranstaltningerne nævnt i det foregående stykke kan - efter høring af de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer og om muligt de organisationer, der er repræsentative for hushjælpere og arbejdsgivere til hushjælpere - indføres gradvist.

Artikel 14

1. Enhver medlemsstat skal - under hensyntagen til nationale love og regler og med behørig hensyntagen til de særlige forhold der gælder for husligt arbejde - træffe passende foranstaltninger for at sikre, at hushjælpere arbejder under forhold, der ikke er mindre gunstige end de forhold, arbejdstagere generelt arbejder under, hvad angår social sikring, herunder også under barsel.
2. Foranstaltningerne nævnt i det foregående stykke kan - efter høring af de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer og om muligt de organisationer, der er repræsentative for hushjælpere og arbejdsgivere til hushjælpere - indføres gradvist.

Artikel 15

1. For effektivt at beskytte hushjælpere, herunder migranter, der arbejder som hushjælpere, og som rekrutteres eller anvises af private arbejdsformidlinger, mod grove og krænkende metoder, skal enhver medlemsstat:
  - (a) Fastsætte vilkårene for driften af private arbejdsformidlinger, der rekrutterer eller anviser hushjælpere i overensstemmelse med nationale love, regler og praksis,
  - (b) sikre, at der findes passende systemer og procedurer til undersøgelse af klager, påstået misbrug samt svigagtig praksis i private arbejdsformidlingers aktiviteter i forhold til hushjælpere,
  - (c) træffe alle nødvendige og hensigtsmæssige foranstaltninger til indenfor sin jurisdiktion og, hvor det er hensigtsmæssigt, i samarbejde med andre medlemsstater at sikre på passende vis at beskytte og forebygge mod misbrug af hushjælpere rekrutteret eller anvist af private arbejdsformidlinger i det pågældende lands område. Sådanne foranstaltninger skal

---

omfatte love og regler, som nærmere angiver private arbejdsformidlingers og husstandes forpligtelser over for hushjælpere, samt som fastsætter sanktioner, herunder forbud mod, at private arbejdsformidlinger må være involveret i svigagtig praksis og vold og krænkelser.

- (d) overveje i tilfælde, hvor hushjælpere rekrutteres i ét land til arbejde i et andet land, at indgå bilaterale, regionale eller multilaterale aftaler for at forhindre vold og krænkelser og svigagtig praksis i rekrutteringen, ved tiltræden, ansættelsen og arbejdet, og
  - (e) træffe foranstaltninger til at sikre, at private arbejdsbureauers honorarer ikke fratrækkes hushjælperes løn.
2. For at opfylde samtlige bestemmelser i denne artikel skal enhver medlemsstat sørge for høring af de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer og om muligt de organisationer, der er repræsentative for hushjælpere og arbejdsgivere til hushjælpere.

Artikel 16

Enhver medlemsstat skal træffe alle foranstaltninger til sikring af, at alle hushjælpere i overensstemmelse med nationale love, regler og praksis, enten selv eller via en repræsentant har uhindret adgang til domstolene, domsmyndigheder eller andre instanser til løsning af tvister på betingelser, som ikke er mindre gunstige end de, der normalt gælder for arbejdstagere.

Artikel 17

1. Enhver medlemsstat skal fastsætte effektive og tilgængelige klagemuligheder og tage skridt til at sikre overholdelse af nationale love og regler til beskyttelse af hushjælpere.
2. Enhver medlemsstat skal udvikle og gennemføre tiltag i forhold til arbejdstilsyn, håndhævelse og sanktioner under hensyntagen til de særlige forhold, der gælder for husligt arbejde i overensstemmelse med nationale love og regler.

3. I det omfang sådanne foranstaltninger er forenelige med nationale love og regler, skal disse foranstaltninger fastsætte de betingelser, hvorefter der kan gives adgang til husstanden under hensyntagen til privatlivet.

Artikel 18

Enhver medlemsstat skal implementere bestemmelserne i denne konvention efter samråd med de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer gennem love og regler, såvel som gennem kollektive overenskomster eller yderligere foranstaltninger i overensstemmelse med national praksis gennem udvidelse og tilpasninger af eksisterende foranstaltninger, således at disse omfatter hushjælpere, eller ved at udvikle særlige foranstaltninger for disse, hvor det er hensigtsmæssigt.

Artikel 19

Denne konvention berører ikke mere gunstige bestemmelser for hushjælpere i henhold til andre internationale arbejdskonventioner.

Artikel 20

Den formelle ratifikation af denne Konvention skal videregives til ILO's generaldirektør til registrering.

Artikel 21

1. Denne konvention er kun bindende for de af ILO's medlemsstater, hvis ratifikation er blevet registreret hos ILO's generaldirektør.
2. Den skal træde i kraft tolv måneder efter den dato, på hvilken to medlemsstaters ratifikation er blevet registreret hos generaldirektøren.
3. Derefter skal denne konvention træde i kraft for enhver medlemsstat tolv måneder efter den dato, hvor den pågældende stats ratifikation er blevet registreret.

Artikel 22

1. En medlemsstat, som har ratificeret denne konvention, kan opsig den efter udløbet af en periode på ti år fra den dato, på hvilken konventionen første gang træder i kraft gennem en handling, som

generaldirektøren underrettes om med henblik på registrering. En sådan opsigelse skal først træde i kraft et år efter datoen for registreringen.

2. Enhver medlemsstat, som har ratificeret denne konvention, og som ikke inden for et år efter udløbet af den i foregående stykke nævnte tiårs periode gør brug af den i denne artikel givne ret til at opsig konventionen, skal være bundet i endnu en tiårs periode og kan derefter opsig denne konvention indenfor det første år af enhver ny tiårs periode på de i denne artikel nævnte betingelser.

Artikel 23

1. Generaldirektøren skal underrette alle medlemsstater om registreringen af alle ratifikationer, opsigelseserklæringer og opsigelseshandlinger, som han er blevet underrettet om af medlemsstaterne.
2. Når generaldirektøren underretter medlemsstaterne om registrering af ratifikation nr. 2 af denne konvention, skal han gøre dem opmærksom på den dato, på hvilken konventionen skal træde i kraft.

Artikel 24

ILO's generaldirektør skal - med henblik på registrering i overensstemmelse med artikel 102 i FN's charter - til FN's generalsekretær videreformidle alle oplysninger om alle ratifikationer, opsigelseserklæringer og opsigelseshandlinger, som er blevet registreret.

Artikel 25

Når ILO's styrelsesråd måtte finde det nødvendigt, skal det forelægge arbejdskonferencen en rapport om gennemførelse af denne konvention og undersøge det ønskværdige i at sætte en fuld eller delvis revision heraf på konferencens dagsorden.

Artikel 26

1. Hvis konferencen vedtager en ny konvention, der reviderer denne konvention, skal, medmindre den nye konvention foreskriver andet:

- (a) en medlemsstats ratifikation af den nye reviderede konvention ipso jure medfører umiddelbar opsigelse af denne konvention uanset bestemmelserne i artikel 22, hvis og når den nye reviderede konvention er trådt i kraft,
  - (b) denne konvention ikke længere være åben for ratifikation af medlemsstaterne fra den dato, på hvilken den nye reviderede konvention træder i kraft.
2. Denne konvention skal under alle omstændigheder vedblive med at være i kraft i dens nuværende form og med dens nuværende indhold for de medlemsstater, som har ratificeret den, men som ikke har ratificeret den reviderede konvention.

Artikel 27

Den engelske og franske version af denne konventions tekst har samme gyldighed.

Bilag 5: henstilling vedr. anstændigt arbejde for hushjælpere

---

TEKSTEN TIL HENSTILLING NR. 201 OM ANSTÆNDIGT ARBEJDE FOR HUSHJÆLPERE

Den Internationale Arbejdsorganisations arbejdskonference,

der er blevet sammenkaldt i Genève af Det Internationale Arbejdsbureaus Styrelsesråd, og som er trådt sammen til sin 100. samling den 1. juni 2011, og som har vedtaget Konventionen om hushjælpere af 2011, og

som er blevet enig om vedtagelsen af visse forslag vedrørende anstændigt arbejde for hushjælpere, hvilket er det fjerde punkt på dagsordenen på denne samling, og

som har besluttet, at disse forslag skal have form af en henstilling, der supplerer Konventionen om hushjælpere af 2011,

vedtager i dag den 16. juni 2011 følgende henstilling, som betegnes henstillingen om hushjælpere af 2011.

1. Bestemmelserne i denne henstilling supplerer Konventionen om hushjælpere (2011) (herefter benævnt »Konventionen«) og bør tages i betragtning sammen med disse bestemmelser.
2. Medlemsstaterne bør, når der træffes foranstaltninger for at sikre hushjælperes foreningsfrihed og en effektiv anerkendelse af retten til kollektive forhandlinger:
  - (a) identificere og ophæve alle love og administrative begrænsninger eller andre begrænsninger, der forhindrer hushjælperes ret til at danne egne organisationer eller til at melde sig ind i arbejdstagerorganisationer efter eget valg, samt forhindrer den ret, organisationer for hushjælpere har til at melde sig ind i arbejdstagerorganisationer, sammenslutninger eller foreninger,
  - (b) overveje at træffe foranstaltninger eller støtte foranstaltninger, der kan styrke kapaciteten af arbejdstager- og

---

arbejdsgiverorganisationer, organisationer for hushjælpere samt tilsvarende for arbejdsgivere til hushjælpere med det formål effektivt at fremme medlemmernes interesser, forudsat at organisationernes uafhængighed og autonomi samtidig til enhver tid er beskyttet af lovgivningen.

3. Medlemsstaterne bør, i overensstemmelse med internationale arbejdsstandarder, når der træffes foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling i relation til arbejds- og ansættelsesforhold, bl.a.:
  - (a) sikre sig, at aftaler om arbejdsrelaterede medicinske test respekterer princippet om fortrolighed omkring personlige data og hushjælperes privatliv, samt at sådanne aftaler er i overensstemmelse med ILO's regelsæt om beskyttelse af arbejdstageres personlige data (1997) og andre relevante internationale databeskyttelsesstandarder,
  - (b) forhindre enhver forskelsbehandling i forhold til sådanne tests,
  - (c) og sikre, at ingen hushjælper er forpligtet til at blive HIV- eller graviditetstestet eller oplyse, om de har HIV eller er gravide.
4. Medlemsstater, der påtænker at udføre medicinske tests af hushjælpere, bør overveje:
  - (a) at gøre offentlig sundhedsinformation tilgængelig for medlemmerne af husholdningen og for hushjælpere vedrørende de vigtigste sundheds- og sygdomsproblemer, der kan skabe behov for medicinske tests i enhver national sammenhæng,

at gøre information tilgængelig for medlemmer af husholdninger og hushjælpere vedrørende frivillige medicinske tests, medicinsk behandling samt god praksis for sundhed og hygiejne i overensstemmelse med offentlige sundhedsinitiativer for samfundet generelt, og
  - (b) formidle information om bedste praksis for arbejdsrelaterede medicinske test, som er tilpasset de særlige forhold, der gælder for husligt arbejde.
5. (1) Under hensyntagen til bestemmelserne i Konvention nr. 182 om forbud mod og omgående indsats for afskaffelse af de værste former for børnearbejde (1999) samt Henstilling nr. 190 bør medlemsstaterne klarlægge, hvilke former for husligt arbejde der, af hensyn til dets karakter og de omstændigheder hvorunder arbejdet udføres, anses for at kunne skade børns sundhed,

---

sikkerhed eller moral, og medlemsstaterne bør desuden forbyde og bekæmpe sådant børnearbejde.

(2) Ved regulering af arbejds- og levevilkår for hushjælpere bør medlemsstaterne have særligt fokus på hushjælpere, der er under 18 år og over minimumsalderen for adgang til beskæftigelse som defineret i national lovgivning og regler, og træffe foranstaltninger til at beskytte disse, herunder ved:

- (a) helt at begrænse deres arbejdstimer for at sikre et passende antal timer til hvile, uddannelse, fritidsaktiviteter og familiesamvær,
- (b) at forbyde natarbejde,
- (c) at begrænse overdrevent krævende arbejde, såvel fysisk som psykisk, og
- (d) at etablere eller styrke mekanismer til overvågning af arbejds- og levevilkår.

6. (1) Medlemsstaterne bør, hvor det er nødvendigt, sørge for passende hjælp til at sikre, at hushjælpere forstår deres arbejdsvilkår og -betingelser.

(2) Udover de i artikel 7 i konventionen nævnte oplysninger bør arbejdsvilkår og -betingelser ligeledes omfatte:

- (a) en jobbeskrivelse,
- (b) forfald ved sygdom, og hvor relevant, enhver anden personlig orlov,
- (c) takster for løn og for kompensation ved overarbejde og ved standby-perioder i overensstemmelse med artikel 10 stk. 3 i konventionen,
- (d) al anden betaling, som hushjælpere er berettiget til,
- (e) eventuel betaling i naturalier og pengeværdien heraf,
- (f) informationer om den bolig, der eventuelt stilles til rådighed, og
- (g) alle tilladte fradrag i arbejdstagerens løn.

(3) Medlemsstaterne bør - efter høring af de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer, og om muligt af de organisationer, der er repræsentative for hushjælpere og for arbejdsgivere til hushjælpere - overveje at udarbejde en standardkontrakt for beskæftigelse af hushjælpere.

-
- (4) Standardkontrakten bør til enhver tid være gratis tilgængelig for hushjælpere, arbejdsgivere, repræsentative organisationer og offentligheden.
7. Medlemsstater bør overveje at iværksætte tiltag, der beskytter hushjælpere mod misbrug, chikane og vold, såsom:
- (a) at oprette klagemuligheder for hushjælpere til indberetning af sager om misbrug, chikane og vold,
  - (b) at sikre, at alle klager om misbrug, chikane og vold undersøges, og at der om nødvendigt rejses straffesag, og
  - (c) at sørge for, at hushjælpere, der udsættes for misbrug, chikane og vold, kan flyttes fra husstanden og hjælpes i rehabilitering samt at der sørges for midlertidig logi og pleje.
8. (1) Arbejdstimer, herunder overarbejde og standby-perioder i overensstemmelse med artikel 10 stk. 3 i konventionen, bør registreres helt nøjagtigt, og informationen bør være frit tilgængeligt for hushjælperen.
- (2) Medlemsstater bør - efter samråd med de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer og om muligt med de organisationer, der er repræsentative for hushjælpere og for arbejdsgivere til hushjælpere - overveje at udvikle praktisk vejledning.
9. (1) Hvad angår perioder, hvor hushjælpere ikke frit kan disponere over deres tid og skal stå til rådighed for husholdningen for at kunne afhjælpe eventuelle behov (standby- eller tilkaldeperiode), bør medlemsstaterne, i det omfang dette er fastlagt i nationale love og regler eller kollektive overenskomster, regulere:
- (a) det maksimale antal timer om ugen, måneden og året, hvor en hushjælper kan forpligtes til at stå standby, og hvordan disse timer kan opgøres,
  - (b) den hvileperiode, en hushjælper er berettiget til som compensation, såfremt den normale hvileperiode er afbrudt af standby-perioder, og
  - (c) taksten, hvorefter timer med standby aflønnes.
- (2) I forhold til hushjælpere, hvis normale forpligtelser udføres som natarbejde, og under hensyntagen til begrænsningerne ved natarbejde bør medlemsstaterne overveje tilsvarende foranstaltninger, der svarer til dem nævnt i artikel 9, stk. 1.

10. Medlemsstaterne bør træffe foranstaltninger for at sikre, at hushjælpere i løbet af en arbejdsdag er berettiget til passende hvileperioder, som giver tid til at indtage måltider og holde pauser.
11. (1) Ugentlig hvile bør være af minimum 24 timers uafbrudt varighed.
  - (2) Den faste ugentlige hviledag bør være fastsat i en aftale mellem parterne i overensstemmelse med national lovgivning, regler eller kollektive overenskomster, under hensyntagen til arbejdets krav samt hushjælperens kulturelle, religiøse og sociale behov.
  - (3) I de tilfælde, hvor det ifølge love, regler eller kollektive overenskomster er muligt for arbejdstagere generelt at samle den ugentlig hvileperiode over en periode, der er længere end syv dage, bør en sådan periode ikke overstige 14 dage i forhold til hushjælpere.
12. Nationale love og regler eller kollektive overenskomster bør fastsætte betingelserne for de tilfælde, hvor hushjælpere kan blive nødt til at arbejde i daglige og ugentlige hvileperioder, og bør give mulighed for passende hvile som compensation, uanset en eventuel økonomisk compensation.
13. Den tid, hushjælpere bruger på at ledsage husstandens medlemmer på ferie, bør ikke regnes for del af hushjælperes betalte årlige ferie.
14. Hvis der er fastsat bestemmelse om, at betaling i naturalier i et begrænset omfang er muligt, bør medlemsstaterne overveje:
  - (a) at fastlægge en samlet grænse for den del af vederlaget, der kan ske ved betaling i naturalier for ikke på urimelig vis at formindske det vederlag, der er nødvendig for hushjælpere og deres familiers forsørgelse,
  - (b) at anslå pengeværdien af betaling i naturalier ud fra objektive kriterier, såsom markedsværdi, kostpris eller priser fastsat af de offentlige myndigheder, hvor dette er hensigtsmæssigt,
  - (c) at begrænse betaling i naturalier til, hvor det angår hushjælperens personlige forbrug og fordele, såsom ved kost og logi,
  - (d) at sikre, at hvis en hushjælper er forpligtet til at bo i en bolig, der stilles til rådighed af husstanden, kan der ikke ske løntræk, for så vidt angår logi, medmindre andet er aftalt med arbejdstageren, og

-
- (e) at sikre, at artikler, der er direkte relateret til udførelsen af det huslige arbejde, såsom uniformer, redskaber eller værnemidler samt vask, rengøring og vedligehold heraf, ikke betragtes som betaling i naturalier, samt at omkostningerne herved ikke fratrækkes hushjælperens vederlag.
15. (1) Hushjælperen bør ved hver aflønning få en letforståelig skriftlig opgørelse over den samlede løn, de har krav på at få udbetalt, samt det specifikke beløb og med anførelse af grunden til eventuelle løntræk, som måtte være foretaget.
- (2) Ved ansættelsesforholdets ophør bør eventuelle udestående fordringer straks udbetales.
16. Medlemsstaterne bør træffe foranstaltninger for at sikre, at hushjælperen har vilkår, der ikke er mindre gunstige end gældende for arbejdstagere generelt, hvad angår beskyttelse af arbejdstageres fordringer i tilfælde af arbejdsgivers insolvens eller død.
17. Kost og logi bør, når dette stilles til rådighed og under hensyntagen til nationale forhold, omfatte følgende:
- (a) et separat, privat værelse, der er passende møbleret, tilstrækkeligt ventileret og udstyret med en lås, som hushjælperen skal have udleveret nøglen til,
  - (b) adgang til passende sanitære faciliteter, delte eller private,
  - (c) passende belysning, og hvor det er hensigtsmæssigt, varme eller aircondition, der svarer til de eksisterende forhold i husstanden, og
  - (d) mad af god kvalitet og i tilstrækkelig mængde, herunder i rimeligt omfang tilpasset den pågældende hushjælperes eventuelle kulturelle og religiøse behov.
18. I tilfælde af ansættelsesforholdets ophør på arbejdsgiverens initiativ og af andre grunde end grov utilstedelig opførsel, bør logerende hushjælperen gives et rimeligt varsel og frihed til i denne periode at søge nyt arbejde og ny bolig.
19. Medlemsstater bør - efter samråd med de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer, og om muligt med de organisationer, der er mest repræsentative for hushjælperen og for arbejdsgivere til hushjælperen - træffe foranstaltninger til:
- (a) at beskytte hushjælperen ved, så vidt det er praktisk muligt, at udrydde eller mindske arbejdsrelaterede farer og risici for derved at hindre skader, sygdom og død, samt

---

at fremme sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen i husstanden,

- (b) at sørge for passende og tilstrækkelig tilsynssystem i overensstemmelse med artikel 17 i konventionen samt passende strafsanktioner ved overtrædelse af love og regler om arbejdsmiljø,
- (c) at oprette procedurer til indsamling og offentliggørelse af statistikker om ulykker og sygdomme forbundet med husligt arbejde og andre statistikker, der ventes at kunne bidrage til forebygge arbejdsmiljørelaterede risici og skader,
- (d) at rådgive om arbejdsmiljø, herunder ergonomiske aspekter og værnemidler, og
- (e) at udvikle uddannelsesprogrammer og udsende vejledninger om arbejdsmiljøkrav særligt for husligt arbejde.

20. (1) Medlemsstaterne bør - i overensstemmelse med nationale love og regler - overveje måder til betaling af sociale sikringsbidrag, herunder med hensyntagen til hushjælpere, der arbejder for flere forskellige arbejdsgivere, for eksempel gennem et system med forenklet betaling.

(2) Medlemsstaterne bør overveje at indgå bilaterale, regionale eller multilaterale aftaler, der sikrer migranter, der arbejder som hushjælpere og er dækket af sådanne aftaler, ligebehandling i forhold til social sikring, såvel som adgang til og bevarelse eller portabilitet af retten til social sikring.

(3) Pengeværdien af betaling i naturalier bør på behørigt vis tages i betragtning i forhold til social sikring, herunder i forhold til arbejdsgiverbidrag og hushjælperes rettigheder.

21. (1) Medlemsstaterne bør overveje yderligere foranstaltninger for at sikre effektiv beskyttelse af hushjælpere og især af migranter, der arbejder som hushjælpere, såsom:

- (a) At oprette en national hotline med tolkebistand for hushjælpere, der har behov for denne hjælp,
- (b) At oprette et system, hvor der i overensstemmelse med artikel 17 i konventionen før ansættelsen arrangeres besøg i den husstand, hvor migranter, der arbejder som hushjælpere, skal begynde at arbejde,

-
- (c) At udvikle et netværk af krisecentre, som i kritiske situationer tilbyder logi,
  - (d) At gøre arbejdsgivere bevidste om deres forpligtelser ved at formidle information om god praksis ved ansættelsen af hushjælpere om ansættelses- og integrationsretlige pligter i forhold til immigranter, om håndhævelse og sanktioner i tilfælde af overtrædelser, og om serviceordninger, der er tilgængelige for hushjælpere og deres arbejdsgivere,
  - (e) At sikre, at hushjælpere har adgang til klagemuligheder og til at tage civil- og strafferetlige skridt både under og efter ansættelsen, uanset om hushjælperen har forladt det pågældende land, og
  - (f) At sørge for en offentlig opsøgende informationstjeneste, der kan oplyse hushjælpere på et sprog, de kan forstå, om deres rettigheder, om relevante love og regler, om klagemuligheder samt om retsmidler til deres rådighed, hvad angår såvel ansættelses- og integrationslovgivning, juridisk beskyttelse mod forbrydelser, såsom vold, menneskehandel og frihedsberøvelse, og at sørge for at give eventuelle oplysninger af relevans for hushjælpere.

(2) Medlemsstater, der er hjemlande for migranter, der arbejder som hushjælpere, bør medvirke til en effektiv beskyttelse af disse arbejdstageres rettigheder ved før udrejse at oplyse dem om deres rettigheder, ved at oprette retshjælpsordninger, sociale tjenester og særlige konsulattjenester samt gennem eventuelle andre passende foranstaltninger.

22. Medlemsstaterne bør - efter samråd med de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer såvel som organisationer, der repræsenterer hushjælpere og arbejdsgivere til hushjælpere - overveje gennem lovgivning, regelfastsættelse eller andre midler nærmere at beskrive betingelserne for, at migranter, der arbejder som hushjælpere, har ret til hjemsendelse uden omkostninger for dem selv ved udløb eller ophør af den ansættelseskontrakt, hvormed de blev rekrutteret.
23. Medlemsstaterne bør fremme god praksis hos private arbejdsformidlingsbureauer i forhold til hushjælpere, herunder migranter, der arbejder som hushjælpere, under hensyntagen til principperne i Konvention nr. 181 vedrørende private arbejdsformidlinger (1997) og Henstilling nr. 188 vedrørende private arbejdsformidlinger (1997).

-
24. Så vidt det er foreneligt med national lovgivning og praksis vedrørende respekt for privatlivet, kan medlemsstaterne overveje betingelser for, at arbejdstilsynsførende eller andre tjenestemænd, der skal håndhæve bestemmelser gældende for husligt arbejde, bør tillades adgang til de steder, hvor arbejdet udføres.
25. Medlemsstater bør, i samråd med de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer, og hvor muligt, med de organisationer, der er repræsentative for hushjælpere og for arbejdsgivere af hushjælpere, oprette procedurer og planer, der skal:
- (a) tilskynde til en fortsat udvikling af hushjælperes kompetencer og kvalifikationer, herunder faglig og teknisk videreuddannelse, med henblik på at styrke deres professionelle udvikling og beskæftigelsesmuligheder,
  - (b) imødegå hushjælperes behov for balance mellem arbejds- og familieliv,
  - (c) sikre, at hushjælperes interesser og rettigheder tages i betragtning i sammenhæng med mere generelle tiltag for at forene arbejds- og familiemæssige forpligtelser.

(2) Medlemsstaterne bør - sammen med de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer og om muligt med de organisationer, der er repræsentative for hushjælpere og for arbejdsgivere til hushjælpere - udvikle passende indikatorer og målingssystemer med det formål at styrke kapaciteten hos nationale statistikkontorer til effektivt at indsamle de nødvendige data, der kan understøtte en effektiv politisk beslutningsproces i forhold til husligt arbejde.

26. (1) Medlemsstaterne bør overveje at samarbejde om at sikre effektiv anvendelse af Konventionen om hushjælpere (2011) og denne henstilling i forhold til migranter, der arbejder som hushjælpere.

(2) Medlemsstaterne bør samarbejde på bilateralt, regionalt og globalt niveau med henblik på at forbedre beskyttelsen af hushjælpere, især angående bekæmpelse af tvangsarbejde og menneskehandel, adgangen til social sikring, overvågning af private arbejdsformidlingsbureauers aktiviteter, for så vidt angår rekruttering af personer til arbejde som hushjælpere i et andet land, formidling af god praksis og indsamling af statistik om husligt arbejde.

(3) Medlemsstaterne bør tage passende skridt til at hjælpe hinanden med at overholde bestemmelserne i konventionen gennem bedre internationalt samarbejde eller assistance eller begge dele, herunder støtte til social og økonomisk udvikling, programmer til bekæmpelse af fattigdom samt universel uddannelse.

(4) I forhold til diplomatisk immunitet bør medlemsstaterne overveje:

- (a) at indføre politikker og adfærdskodekser for diplomater, som skal forhindre overtrædelse af hushjælperes rettigheder, og
- (b) at samarbejde med hinanden på bilateralt, regionalt og multilateralt niveau om at håndtere og forhindre praksis, hvor hushjælpere er udsat for misbrug.

Bilag 6: Den internationale arbejdsorganisations formål og struktur

Den Internationale Arbejdsorganisations formål og struktur

Versailles-traktaten af 28. juni 1919 kapitel XIII med senere ændringer (navnlig den af Den Internationale Arbejdskonference i Montreal 1946 vedtagne akt) og Philadelphia-erklæringen af 1944 opstiller reglerne for organisationens virksomhed.

Den Internationale Arbejdsorganisations formål er ifølge organisationens statut tilvejebringelse af varig fred i verden baseret på social retfærdighed og forbedring af arbejdsforholdene.

I Philadelphia-erklæringen af 1944 bekræfter Konferencen den overbevisning, at varig fred kun kan opnås, hvis den er baseret på social retfærdighed. Endvidere fastslår Konferencen, *at* alle mennesker har ret til at fremme deres materielle velfærd og åndelige udvikling »i frihed og værdighed«, herunder økonomisk tryghed og lige muligheder, *at* tilvejebringelse af de forhold, hvorunder dette skal være muligt, skal udgøre det vigtigste mål for national og international politik, og *at* organisationen ved gennemførelsen af sine opgaver, under hensyntagen til alle økonomiske og finansielle faktorer af betydning, må optage hvilke som helst bestemmelser, som den anser for hensigtsmæssige, i sine beslutninger og henstillinger.

Den Internationale Arbejdskonference:

Til Den Internationale Arbejdskonference kan hver medlemsstat sende en delegation, der omfatter 2 regeringsdelegerede, 1 delegeret for arbejdsgivere og 1 delegeret for arbejdstagere i det pågældende land. Arbejdsgiver- og arbejdstagerdelegerede udpeges af regeringen efter indstilling fra de mest repræsentative arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer i landet, hvor sådanne organisationer findes. De delegerede kan være ledsaget af rådgivere.

Arbejdskonferencen udarbejder bestemmelser om arbejdsforhold. Disse bestemmelser kan have form af konventioner, der, når de er ratificeret af en medlemsstat, er bindende for denne. Bestemmelserne kan også være henstillinger til medlemsstaterne.

Styrelsesrådet:

Styrelsesrådet består af repræsentanter for 28 regeringer samt 14 arbejdsgiver- og 14 arbejdstagerrepræsentanter. Af regeringerne har 10 fast sæde i rådet, nemlig lande med særlig betydende industri, mens 18 er valgte. Desuden vælges 18 stedfortrædende regeringsmedlemmer. Følgende regeringer blev på Arbejdskonferencen i 2011 valgt som medlemmer af Styrelsesrådet for perioden 2011-2014:

1. Medlemmer med fast sæde (lande af særlig "industri-betydning"):

Brasilien

Frankrig

Indien

Italien

Japan

Kina
Rusland
Storbritannien
Tyskland
USA

2. *Valgte medlemmer:*

Afrika: 6 pladser

Congo
Egypten
Niger
Tanzania
Togo
Zambia

Asien: 4 pladser

Australien
Iran
Qatar
Vietnam

Amerika: 5 pladser

Argentina
Canada
Colombia
El Salvador
Trinidad og Tobago

Europa: 3 pladser

Danmark
Ungarn
Litauen

3. *Stedfortrædende medlemmer:*

Afrika: 7 pladser

Algeriet
Angola
Botswana
Ghana
Kenya
Sudan
Zimbabwe

Amerika: 6 pladser

Costa Rica

Asien og Stillehavet: 8 pladser

Cambodja
Sydkorea
De Forenede Arabiske Emirater
Indonesien
Libanon
Pakistan
Sri Lanka
Thailand

Europa: 7 pladser

Cuba	Bulgarien
Mexico	Cypern
Panama	Kasakhstan
Uruguay	Malta
Venezuela	Holland
	Rumænien
	Schweiz

Styrelsesrådet består af følgende sektioner:

Budget- og administrationssektionen

Sektionen vedr. juridiske spørgsmål og internationale arbejdsstandarder

Den institutionelle sektion

Politikudviklingssektionen

Højniveausektionen

Arbejdsgruppen vedr. styrelsesrådets og arbejdskonferencens funktion

Danmarks forhold til ILO

Danmark har været medlem af Den Internationale Arbejdsorganisation siden 1919.

Spørgsmål vedrørende ILO hører under Beskæftigelsesministeriets Juridiske, Arbejdsretlige og Internationale Center (JAIC). Principielle spørgsmål vedrørende ILO drøftes i *Det faste ILO-Udvalg*, der har følgende sammensætning (pr. 1. december 2011):

Kontorchef Lone Henriksen, Beskæftigelsesministeriet, formand

Vicedirektør Jørgen Rønnest, Dansk Arbejdsgiverforening,

Ansættelsesretschef Flemming Dreesen, Dansk Arbejdsgiverforening,

Chefkonsulent Henning Gade

Chefkonsulent Henrik Schilder, Kommunernes Landsforening

International konsulent Jens Erik Ohrt, Landsorganisationen i Danmark,

LO-Sekretær Marie-Louise Knuppert, Landsorganisationen i Danmark,

International konsulent Ole Prasz, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd,

Konsulent Niels Lykke Jensen, Akademikernes Centralorganisation,

Leo Matthiasen, Arbejdstilsynet

Udvalgets sekretær: Fuldmægtig Zenia J. Liljeqvist, Beskæftigelsesministeriet.

Udvalgets adresse: Beskæftigelsesministeriet, Ved Stranden 8, 1061 København K.

Bilag 7: Fortegnelse over medlemmerne af Den Internationale Arbejdsorganisation

Fortegnelse over de 183 medlemmer af Den Internationale Arbejdsorganisation (Pr. 1. oktober 2011)

Afghanistan	Litauen
Albanien	Luxembourg
Algeriet	Madagaskar
Angola	Makedonien (Den tidligere Jugoslaviske Republik)
Antigua og Barbuda	Malawi
Argentina	Malaysia
Armenien	Maldiveerne
Australien	Mali
Aserbajdsjan	Malta
Bahamas	Marokko
Bahrain	Marshall-øerne
Bangladesh	Mauretanien
Barbados	Mauritius
Belgien	Mexico
Belize	Mocambique
Benin	Moldova
Bolivia	Mongoliet
Bosnien-Herzegovina	Montenegro
Botswana	Namibia
Brasilien	Nederlandene
Brunei Darussalam	Nepal
Bulgarien	New Zealand
Burkina Faso	Nicaragua
Burma (Myanmar)	Niger
Burundi	Nigeria
Cambodja	Norge
Cameroun	Oman
Canada	Pakistan
Centralafrikanske Republik	Panama
Chile	Papua Ny Guinea
Colombia	Paraguay
Comorerne	Peru
Congo	Polen
Costa Rica	Portugal
Cuba	Qatar
Cypern	Rumænien
Danmark	Rusland
Demokratiske Republik Congo (Zaire)	Rwanda
Djibouti	Saint Kitts og Nevis
Dominica	Samoa
Dominikanske Republik	San Marino
Ecuador	Sao Tomé og Príncipe

Egypten	Saudi-Arabien
Elfenbenskysten	Schweiz
El Salvador	Senegal
Eritrea	Serbien
Estland	Seychellerne
Etiopien	Sierra Leone
Fiji	Singapore
Filippinerne	Slovakiet
Finland	Slovenien
Forenede Arabiske Emirater	Solomon Islands
Frankrig	Somalia
Gabon	Spanien
Gambia	Sri Lanka
Georgien	St. Lucia
Ghana	St. Vincent og Grenadines
Grenada	Storbritannien
Grækenland	Sudan
Guatemala	Surinam
Guinea	Sverige
Guinea-Bissau	Swaziland
Guyana	Sydafrika
Haiti	Sydkorea
Honduras	Syrien
Hviderusland	Tadsjikistan
Indien	Tanzania
Indonesien	Tchad
Irak	Thailand
Iran	Tjekkiet
Irland	Togo
Island	Trinidad og Tobago
Israel	Tunesien
Italien	Turkmenistan
Jamaica	Tuvalu
Japan	Tyrkiet
Jordan	Tyskland
Kasakhstan	Uganda
Kap Verde	Ukraine
Kenya	Ungarn
Kina	Uruguay
Kirgisistan	USA
Kiribati	Usbekistan
Kroatien	Vanuatu
Kuwait	Venezuela
Laos	Vietnam
Lesotho	Yemen
Letland	Zambia
Libanon	Zimbabwe
Liberia	Ækvatorialguinea
Libyen	Østrig
	Østtimor

Bilag 8: Oversigt over vedtagne konventioner, der er ratificeret af Danmark

Oversigt over vedtagne konventioner, der er ratificeret af Danmark (Pr. 1. oktober 2011)

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
2	Konvention angående arbejdsløshed	1919	24. september 1921		Bekendtgørelse nr. 465 af 2. nov. 1921
5	Konvention, hvorved der fastsættes lavalder for børns arbejde i industri	1919	27. november 1922	13. nov. 1997	Bekendtgørelse nr. 232 af 19. nov. 1923
6	Konvention om unge menneskers anvendelse til nat arbejde i industrien. Konvention om anvendelsen af hvidt fosfor (Berners konventionen) ²⁾	1919	27. november 1922		Bekendtgørelse nr. 233 af 19. nov. 1923
7	Konvention, hvorved der fastsættes lavalder for børns arbejde til søs	1920	29. april 1924	13. nov. 1997	Bekendtgørelse nr. 200 af 8. juli 1924
8	Konvention vedrørende erstatning for arbejdsløshed i tilfælde af skibbrud	1920	25. januar 1938		Bekendtgørelse*) nr. 6 af 21. marts 1938
9	Konvention om forhyring	1920	12. august 1928		Bekendtgørelse*) nr. 31 af 4. oktober 1938
11	Konvention angående landarbejdernes forenings- og organisationsret	1921	8. juni 1930		Bekendtgørelse nr. 220 af 12. juli 1930
12	Konvention angående landarbejdernes forsikring mod følger af ulykkestilfælde	1921	12. november 1921		Bekendtgørelse nr. 231 af 19. maj 1923
14	Konvention angående en ugentlig hviledag i industrielle virksomheder	1921	14. august 1935		Bekendtgørelse nr. 269 af 28. september 1935
15	Konvention angående fastsættelse af lavalder for anvendelse af unge mennesker som kullempere og fyrbødere	1921	24. april 1924	13. nov. 1997	Bekendtgørelse nr. 199 af 8. juli 1924
16	Konvention angående tvungen lægetilsyn med børn og unge mennesker, beskæftigelse om bord på skibe	1921	12. april 1938		Bekendtgørelse*) nr. 15 af 7. maj 1938
18	Konvention angående erstatning for erhvervssygdomme	1925	19. januar 1934		Danmarks traktater. Udgivet på Udenrigsministeriets foranledning: årgang 1934, nr. 37
19	Konvention angående ligeberettigelse for inden- og udenlandske arbejdere i henseende til erstatning i anledning af ulykkestilfælde, indtrufne under arbejdet	1925	20. marts 1928		Bekendtgørelse nr. 155 af 27. april 1928
21	Konvention om indførelse af forenklinger i tilsynet med udvandrere om bord på skibe	1926	16. april 1955		Bekendtgørelse*) nr. 49 af 5. september 1955
27	Konvention angående vægtangivelse på tungt styk gods, der transporteres pr. skib	1929	30. december 1932		Bekendtgørelse nr. 45 af 19. februar 1933
29	Konvention angående tvungent eller pligtmæssigt arbejde	1930	25. januar 1932		Bekendtgørelse nr. 49 af 1. marts 1932

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
32	Konvention om beskyttelsesforanstaltninger mod ulykkestilfælde, for så vidt angår arbejdere, der er beskæftiget med lastning og losning af skibe	1932	11. juli 1970	22. dec. 1989	Bekendtgørelse*) nr. 90 af 14. oktober 1971
42	Konvention angående erstatning for erhvervssygdomme (revideret)	1934	8. juni 1939		Bekendtgørelse*) nr. 4 af 3. februar 1940
52	Konvention angående årlig ferie med løn	1936	8. juni 1939		Bekendtgørelse*) nr. 5 af 3. februar 1940
53	Konvention angående minimumskrav i henseende til faglig duellighed hos skibsofficerer i handelsskibe	1936	30. juni 1938		Bekendtgørelse*) nr. 34 af 9. november 1938
58	Konvention angående lavalder for børns arbejde til søs (revideret)	1936	3. maj 1955	13. nov. 1997	Bekendtgørelse*) nr. 73 af 19. november 1956
62	Konvention angående sikkerhedsforskrifter inden for byggeriet	1937	13. oktober 1972	10. jul. 1995	Bekendtgørelse*) nr. 80 af 18. juli 1975
63	Konvention angående statistik over løn og arbejdstid i de vigtigste mine- og fabriksindustrier (herunder bygge- og anlægsvirksomhed) og i landbruget	1938	8. juni 1939	24. apr. 1988	Bekendtgørelse*) nr. 6 af 3. februar 1940
73	Konvention om lægeundersøgelse (søfarende)	1946	19. maj 1980		Bekendtgørelse af 20. marts 1981
80	Konvention til delvis revision af de af Den Internationale Arbejdsorganisations generalkonference på dens første 28 møder vedtagne konventioner med henblik på den fremtidige udøvelse af de administrative opgaver, som i medfør af nævnte konventioner er overdraget generalsekretæren for Folkenes Forbund og med henblik på at indføre visse yderligere ændringer deri, forårsaget ved opløsning af Folkenes Forbund og ved ændringen i Den Internationale Arbejdsorganisations statut	1946	23. maj 1949		Bekendtgørelse*) nr. 45 af 24. oktober 1949
81	Konvention angående arbejdstilsyn inden for industri og handel	1947	26. juni 1958		Bekendtgørelse nr. 30 af 11. august 1959
87	Konvention angående foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig	1948	25. maj 1951		Bekendtgørelse nr. 16 af 23. april 1952
88	Konvention angående organisation af arbejdsanvisningen	1948	3. oktober 1972		Bekendtgørelse*) nr. 100 af 18. september 1974
92	Konvention angående skibsmandskabets opholdsrum om bord (revideret)	1949	9. juli 1950		Bekendtgørelse*) nr. 8 af 28. januar 1953
94	Konvention angående arbejdsklausuler i offentlige kontrakter	1949	22. juli 1955		Bekendtgørelse*) nr. 1 af 4. januar 1957
98	Konvention om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger	1949	22. juli 1955		Bekendtgørelse*) nr. 2 af 4. januar 1957
100	Konvention om lige løn til mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi	1951	10. juni 1960		Bekendtgørelse*) nr. 78 af 20. december 1960
102	Konvention angående minimumsnormer for social tryghed	1952	22. juli 1955		Bekendtgørelse*) nr. 1 af 2. januar

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
					1958
105	Konvention om afskaffelse af tvangsarbejde	1957	21. december 1957		Bekendtgørelse*) nr. 65 af 7. november 1958
106	Konvention om ugentlig fritid i handels- og kontorvirksomheder	1957	21. december 1957		Bekendtgørelse*) nr. 64 af 7. november 1958
108	Konvention angående søfarendes nationale identitetspapirer	1958	28. juli 1970		Bekendtgørelse*) nr. 37 af 17. april 1972
111	Konvention om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv	1958	10. juni 1960		Bekendtgørelse*) nr. 8 af 3. februar 1961
112	Konvention om lavalder for adgang til beskæftigelse om bord på fiskefartøjer	1959	17. januar 1962	13. nov. 1997	Bekendtgørelse*) nr. 63 af 23. november 1962
115	Konvention om beskyttelse af arbejdere mod ioniserende stråling	1960	24. november 1972		Bekendtgørelse*) nr. 113 af 21. oktober 1974
116	Konvention om delvis ændring af de af Den Internationale Arbejdsorganisations generalkonference på dens første 32 møder vedtagne konventioner	1961	12. maj 1962		Bekendtgørelse*) nr. 46 af 11. december 1963
118	Konvention om ligestilling af ind- og udlændinge i henseende til social tryghed	1962	14. maj 1969		Bekendtgørelse*) nr. 90 af 24. september 1970
119	Konvention om sikring af maskineri	1963	8. november 1988		Bekendtgørelse af 17. januar 1991
120	Konvention om hygiejne i handels- og kontorvirksomheder	1964	10. juni 1970		Bekendtgørelse*) nr. 91 af 14. oktober 1971
122	Konvention om beskæftigelsespolitik	1964	10. juni 1970		Bekendtgørelse*) nr. 92 af 14. oktober 1971
126	Konvention om opholdsrum i fiskerifartøjer	1966	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 88 af 17. juli 1979
129	Konvention om arbejdstilsyn i landbruget	1969	13. oktober 1972		Bekendtgørelse*) nr. 36 af 27. februar 1975
130	Konvention om læge- og hospitalsbehandling og dagpenge under sygdom	1969	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 85 af 5. juli 1979
133	Konventionen om skibsmandskabets opholdsrum	1970	10. juli 2003		Bekendtgørelse nr. 19 af 5. august 2004
134	Konvention om forebyggelse af arbejdsulykker (søfarende)	1970	19. maj 1980		Bekendtgørelse nr. 37 af 20. marts 1981
135	Konvention om beskyttelse af arbejdstagerrepræsentanter i den enkelte virksomhed og om de faciliteter, som skal ydes dem	1971	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 74 af 1. juli 1979
138	Konvention om mindstealder for adgang til beskæftigelse	1973	13. november 1997		Bekendtgørelse nr. 31 af 10. september 1998
139	Konvention om forebyggelse af og kontrol med sundhedsmæssige farer på arbejdspladsen forårsaget af kræftfremkaldende stoffer og midler	1974	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 75 af 1. juli 1979

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
141	Konvention om landbrugsorganisationer og deres rolle i den økonomiske og sociale udvikling	1975	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 86 af 5. juli 1979
142	Konvention om erhvervsvejledning og erhvervsuddannelse	1975	20. maj 1981		Bekendtgørelse nr. 55 af 2. juni 1982
144	Konvention om tresidede forhandlinger til fremme af gennemførelsen af ILO-standarder	1976	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 116 af 15. oktober 1979
147	Konvention om minimumsnormer i handelsskibe Protokol ratificeret 10. juli 2003	1976	19. maj 1980		Bekendtgørelse nr. 96 af 23. september 1982
148	Konvention om luftforurening, støj og vibration	1977	1. december 1987		Bekendtgørelse nr. 17 af 2. maj 1996
149	Konvention om sygeplejepersonalets beskæftigelse samt arbejds- og levevilkår	1977	20. maj 1981		Bekendtgørelse af 2. juni 1982
150	Konvention om arbejdsmarkedsadministration: rolle, funktion og organisation	1978	20. maj 1981		Bekendtgørelse nr. 57 af 2. juni 1982
151	Konvention om beskyttelse af organisationsretten og metoder til fastsættelse af arbejdsvilkår i den offentlige sektor	1978	20. maj 1981		Bekendtgørelse nr. 58 af 2. juni 1982
152	Konvention om sikkerhed og sundhed i forbindelse med havnearbejde	1979	8. november 1988		Bekendtgørelse nr. 33 af 18. april 1991
155	Konvention om sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen samt arbejdsmiljø	1981	10. juli 1995		Bekendtgørelse nr. 3 af 1. februar 1996
159	Konvention om erhvervsmæssig revalidering og beskæftigelse af handicappede	1983	5. februar 1985		Bekendtgørelse nr. 40 af 20. april 1988
160	Konvention om arbejdsmarkedsstatistik	1985	1. december 1987		Bekendtgørelse nr. 32 af 18. april 1991
162	Konvention om sikkerhed ved anvendelse af asbest	1986	18. december 2006		Bekendtgørelse nr. 5 af 22. maj 2008
163	Konvention om søfarendes velfærd til søs og i havn	1987	16. september 1993		Bekendtgørelse nr. 60 af 16. juni 1994
167	Konvention om sikkerhed og sundhed inden for bygge- og anlægssektoren	1988	10. juli 1995		Bekendtgørelse nr. 18 af 2. maj 1996
169	Konvention vedrørende indfødte folk og stammefolk i selvstændige stater	1989	18. januar 1996		Bekendtgørelse nr. 97 af 9. oktober 1997
180	Konvention om søfarendes arbejdstid og bemanning af skibe	1996	10. juli 2003		Bekendtgørelse nr. 20 af 5. august 2004
182	Konvention om forbud mod og omgående indsats for afskaffelse af de værste former for børnearbejde	1999	14. august 2000		Bekendtgørelse nr. 62 af 11. december 2000
MLC	Konvention om søfarendes arbejdsforhold	2006	23. juni 2011		Endnu ikke bekendtgjort ³⁾
187	Konvention om rammer for fremme af sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen	2006	28. januar 2009		Bekendtgørelse nr. 18 af 11. marts 2010
I alt ratificeret pr. 1. oktober 2011: 72 stk., heraf 8 opsagte, 63 aktive og 1 endnu ikke aktiv konvention.					

1) De med * mærkede bekendtgørelser er optaget i Lovtidende C.

2) Denne konvention afløser Bernerkonventionen af 1906 om samme spørgsmål, og ratifikationerne af denne medregnes derfor ikke i bureauets opgørelse over antallet af ratifikationer af internationale arbejdskonventioner.

3) Konventionen er endnu ikke trådt i kraft internationalt

Konventionerne nr. 5, 7, 15, 58 og 112 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 138 om mindstealder for adgang til beskæftigelse.

Konvention nr. 32 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 152 om sikkerhed og sundhed i forbindelse med havnearbejde.

Konvention nr. 62 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 155 om sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen samt arbejdsmiljø.

Konvention nr. 63 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 160 om arbejdsmarkedsstatistik.

**Mandatnotits
for
ILO's 100. Arbejdskonference**

Genève

2011

Instruktion for den danske regeringsdelegation

Beskæftigelsesministeriet

Maj 2011

